

თავაზი შილაძე

ელისაბედ, ელისაბედი..

(სამმოკმედებიანი დრამა)

მოკმედი პირნი:

1. ბაო	6. ლევანი
2. ელისაბედი	7. არჩილი
3. მათიკო	8. ბიჭიკო
4. ნორა	9. გურამი
5. ვენერა	10. შოთიკო

პირველი მოქმედება

(ელისაბედი და არჩილი)
 ელისაბედი — მოწიეთ, მოწიეთ, ნუ გერიდებათ. აი, ასანთი

არჩილი — გმადლობთ.

ელისაბედი — რას ვამბობდი? პო! არ მიყვარს, როცა ოჯახში კაცი უფროსობს-მეთქი. ამასთანავე, ქალთა ემანსიპაციის მომხრე, მაინც და მაინც, არა ვარ. ამ საკითხთან დაკავშირებით რაღაც უსათუოდ დასაზუსტებელია. მომეცით, მე ავინჯებთ, მაგის ხერხი მე ვიცი ასე ადვილად არ აინთება.

(ანთებს ასანთს, არჩილი სიგარეტს უკიდებს)

ელისაბედი — აი, ასე!

არჩილი — გმადლობთ.

ელისაბედი — არაფრის. ქალი-სთვის სრული თავისუფლება ხელსაყრელი არ უნდა იყოს, დაფიქრებაა საჭირო. ყველაფერი, ყველაფერი და ქალს გულუბრყვილობა კი ნამდვილად არ შეუძვარის, ეს უკვე ზედმეტი ფუფუ-

ნებაა. გულუბრყვილობა კაცის საქმეა. არ გეწყინოთ.

არჩილი — რას ბრძანებთ!

ელისაბედი — რა თქმა უნდა, კონკრეტულ პიროვნებებს არ ვგულისხმობ, საერთოდ მოგახსენებთ, ზოგადად. სიგარეტისთვის თავის დანებება არ გიცდიათ? მე, რასაკვირველია, მიყვარს თავისუფლება, მაგრამ თავისუფლებაც არის და თავისუფლებაც. ზოგიერთ ქალს თავისუფლება უსაქმურობა ჰგონია. საერთოდ კი, მე თუ შკითხავთ, როცა ცოლ-ქმარს ერთმანეთი აღარ უყვართ, აი, მაშინ ახსენდებთ ზოლმე თავისუფლება. ყველაზე დიდი თავისუფლება, ჩემი აზრით, სიყვარულია. ყოველშემთხვევაში, როცა თუნდაც ერთმანეთის ხათრი გაქვთ, როცა ერთმანეთს პატივს სცემთ — მაშინა ხართ თავისუფლები, ალბათ...

არჩილი — ჩვენ გვექნება ერთ-

მანეისის ხათრი... პატივისცემაც, რასა-
კვირველია...

ელისაბედი — სასიამოვნოა...
თუმცა, წინასწარ თქმა ძნელია. რა უც-
ნაურია, აბა, დაუკვირდით, წინასწარ
ვერ იტყვი, მაგრამ, როცა იტყვი, უკ-
ვე საბედისწეროდ დაგვიანებულია. მე
თვითონ არ ვეწევი, რამდენჯერ კი ვცა-
დე მომეწია, მაგრამ ამაოდ. ჩემგან მწე-
ველი არ გამოვიდა. ისე, კარგი თამბა-
ქოს სუნი კი მიყვარს.

არჩილი — ახლავე ჩავაქრობ.

ელისაბედი — არა, მაგიტომ არ
მითქვამს. როგორ გეკადრებათ, მე რო-
გორ ავიკრძალავთ მოწევას, თქვენ კი
არა, ჩემსას. ვერ გაგაგდებინე ხელიდან
სოგარეტი, ვეჩხუბები, ვუშლი, ვეჩიჩი-
ნები — არ ესმის. გაზეთს ხომ მაინც
კითხულობ, ნახე, რას წერენ-მეთქი,
ყველა უბედურებას მაგას აბრალებენ-
მეთქი. ყელის კიბო, ფილტვების კიბო,
კუჭის კიბო, რა ვიცი, რაღა დარჩა...
მაინც ეწევა!

არჩილი — კი, ბევრს ეწევა.

ელისაბედი — აღარ ვიცი, რა
ვქნა! რა ვუყო! ისეთი გაუგონარია,
რომ... თქვენ მართლა გინდათ ცოლად
შვირთოთ?

არჩილი — დიას...

ელისაბედი — უკაცრავად, რა-
მდენი წლისა ბრძანდებით?

არჩილი — ორმოცდაჩვიდმეტის.

ელისაბედი — შვილები გყავთ?

არჩილი — კი, ორი გოგო. უფ-
როსი თქვენი ტოლია.

ელისაბედი — მე ოცდაორისა
ვარ.

არჩილი — ერთი წლით თქვენზე
უფროსი ყოფილა, თუკი ამას რაიმე
მნიშვნელობა აქვს. ცოლს დიდი ხანია
გავეყარე. აქეთ რომ მოვდიოდი, ძალი-
ან ვლელავდი, თქვენი მეშინოდა.

ელისაბედი — ახლა აღარ გეში-
ნიათ?

არჩილი — თქვენ წარმოიდგინეთ
— აღარ! ყოველშემთხვევაში, მე ნამდ-
ვილად მექნება მისი ხათრიც, პატივის-
ცემაც. მინდა დაგარწმუნოთ, რომ... არ

ვიცი, როგორ გითხრათ და სურვილი
არ ვიცი, გამიგებთ თუ არა. ~~მეცაა ჩუქურთა~~
გორც ვატყობ, ეს არავის ესმის.

ელისაბედი — რატომ ლელავთ?
არჩილი — (ღიმილით) რატომ
ვლელავ? მე თვითონვე მივირის. ჩემი
ქალიშვილი პირველად რომ გათხოვდა,
ამჟამად მეორედაა გათხოვილი, ერთი
კვირის მერე შინ დაბრუნდა და მითხ-
რა, დავაზუსტე — არ მყვარებიაო. აი,
თქვენი სიყვარული! უკაცრავად, რა
თქმა უნდა, პირადად თქვენ არ მოგ-
მართავთ, საერთოდ ვამბობ...

ელისაბედი — (სრცილით) ზო-
გადად!

არჩილი — დიას, ზოგადად. უც-
ნაურია.. არ მესმის...

ელისაბედი — უმცროსიც გათ-
ხოვილია?

არჩილი — დიას, ისიც მეორედ.

ელისაბედი — ესე იგი...

არჩილი — ჭერ კიდევ არკვევს
და აზუსტებს!

ელისაბედი — (ღიმილით) თქვენ
როგორი ბრაზიანი ყოფილხართ!

არჩილი — ჩემი მეუღლეც ამას წი-
ნათ ბათუმიდან მირეკავს, დამესიზმრეო,
წარმოგიდგენიათ! არადა, ათი წლის გა-
ყრილები ვართ...

ელისაბედი — შეიძლება, იმა-
საც ჭერ არ დაუზუსტებია...

არჩილი — შეიძლება... ასე გა-
მოდის...

ელისაბედი — უკაცრავად...

არჩილი — როგორ გეკადრებათ!
ჯობია, ისევ ვიხუმროთ. ასე ვიცი, ყო-
ველთვის ჭადგილო ადგილას ვბრაზობ
ხოლმე...

ელისაბედი — ძალით გაგაგდე
ტენისის სათამაშოდ. მინდა კვირაში
ერთხელ მაინც იყოს პაერზე. სულ
ოთახშია ჩაკეტილი, ინსტიტუტშიც და
შინაც. სადმე თუ მიდის, მხოლოდ მან-
ქანით. თქვენ... თქვენ მართო ცხოვ-
რობთ?

არჩილი — დიას, მართო ვცხოვ-
რობ.

ელისაბედი — გიჟირო მარტო
ცხოვრება?

არჩილი — როგორ გითხრათ...
აღამიანი აშკარად სიმარტოვისათვის არ
არის გაჩენილი. თუმცა, ამასაც აქვს
თავისი დედებითი მხარე.

ელისაბედი — თქვენი გაცნობა
დიდიხანია მინდოდა.

არჩილი — (ღიმილით) სხვათა-
შორის, მეც მინდოდა თქვენი გაცნობა.

ელისაბედი — სასიამოვნოა.

არჩილი — სულ თქვენზე ლაპა-
რაკობს ხოლმე...

ელისაბედი — მაპატიეთ, შინ
რომ დაგიბარეთ. ასე ვაჩვენებინე, ბელს
არავინ შეგვიშლის. თვითონ ჩვენი საი-
დუმლო შეხვედრის შესახებ არაფერი
იცის, იმედი მაქვს, არ გამთქვამთ.

არჩილი — დაწმენებული ბრძა-
ნდებოდეთ.

ელისაბედი — ნუ გაგიკვირდებათ.
აღბათ, გამიგებთ კიდევ... აი, თქვენ
ორი ქალიშვილი გაათხოვეთ, თანაც
ორორჯერ, ასე რომ, ჩემზე მეტი გამო-
ცდილება გაქვთ, მე კი პირველად მიხ-
დება...

არჩილი — მე მესმის თქვენი,
თანაც კარგად. ასე რომ... მე სხვა რამ
მინტერესებს, თანაც, ძალიან განვიც-
დი და აღბათ ამიტომაც ველეღა — მი-
თხარით, როგორი შთაბეჭდილება დაე-
ტოვე თქვენზე, ოღონდ, პირდაპირ მი-
თხარით, მოურიდებლად.

ელისაბედი — გითხრათ?

არჩილი — ძალიანა გთხოვთ!

ელისაბედი — იცით, როცა ჩუ-
მად ხართ, მაშინ უფრო მომწონხართ.

არჩილი — დიახ, მე ლაპარაკი
მიჭირს...

ელისაბედი — არა, იმიტომ კი
არა, თითქოს ცუდად ლაპარაკობდეთ...

არჩილი — ჩვენ ხომ შევთანხმ-
დით, დაუფარავად შეტყობით ყველა-
ფერს?!

ელისაბედი — მეტი რაღა გით-
ხრათ... ვიცი, რომ ცნობილი ბიოლოგი
ბრძანდებით, აკადემიკოსი, ლაურეატი.
კარგად უკრავთ ფორტეპიანოზე, უც-

ხოეთში მსახურობდით დღესაც...
სუფლად ლაპარაკობთ ფრანგულად...
ინგლისურად...

არჩილი — საქმარისია... ახლა
თქვენს შესახებ მითხარით რამე.

ელისაბედი — მე დავამთავრე
უნივერსიტეტი, ახლა პოეზიის თარგმ-
ნას ვაპირებ.

არჩილი — მაინც რომელი პოე-
ტის ლექსები გინდათ თარგმნოთ?

ელისაბედი — ნამდვილად გაიხ-
ტერესებთ, თუ ისე მეკითხებით, ზრდი-
ლობის გულისთვის?

არჩილი — მინტერესებს, რას
კითხულობენ დღეს ახალგაზრდები.

ელისაბედი — თქვენი ქალიშ-
ვილები რას კითხულობენ?

არჩილი — არაფერს! სრულიად
არაფერს... მხოლოდ მუსიკას უსმენენ.

ელისაბედი — დასაწყისისთვის
მინდა ვთარგმნო ბაირონის რომელიმე
ლექსი.

არჩილი — ოპო?

ელისაბედი — მე ხომ ინგლი-
სური ვიცი! სხვა რა გაინტერესებთ?

არჩილი — (ღიმილით) არაფერი.
მადლობთ.

(წამოდგება).

— თუ ნებას მომცემთ...

ელისაბედი — დიახ, დიახ... მა-
პატიეთ, რომ შეგაწუხეთ.

(ისიც წამოდგება, აუჩქარებლად,
მძიმედ, მუხლებზე ხელებდაბჯენილი,
ბებრულად).

— ჩემთვის ძალიან სასიამოვნო იყო
თქვენი გაცნობა. ოღონდ...

არჩილი — ნუ გეშინიათ, ხომ გი-
თხარით, ეს საიდუმლო ჩვენში დარ-
ჩება-მეთქი! ხომ შევთანხმდით!

(კარისკენ გაემართებოდა).

ელისაბედი — ვერ წარმოიდ-
გენთ, როგორ მიყვარს ეს სიტყვა: „სა-
იდუმლო კუნძული“, „საიდუმლო ბა-
რათი“, „საიდუმლო სერობა“... მერე
მე თვითონ ვეტყვი. ნახვამდის. ასე აქო-
ბებს.

არჩილი — ნახვამდის.

ელისაბედი — ძალიან გთხოვთ...

არ ჩილი — ბატონო?

ელისაბედი — ძალიან გთხოვთ... გაუფრთხილდეთ. ისეთი უმწეოა, ისეთი საცოდავი გული აქვს, არაფერი გაეგება ცხოვრებისა. არ უნდა ვამბობდემას. გაუფრთხილდით, თუ შეიძლება. ბოლოს და ბოლოს, დედა ჩემი!

(არჩილი თავს დაუქრავს, მიდის. ელისაბედი ცოტა ხანს კართან შეყოვნდება, მერე ოთახში დაბრუნდება, ფანჯრის ფარდას გადასწევს და ქუჩაში გაიხედავს. მერე სარკესთან მივა, დიდხანს და გულდასმით ათვალიერებს თავის თავს. მერე მაგნიტოფონს ჩართავს და ისევ ფანჯარასთან დაბრუნდება. მერე ცეცხვი-ცეცხვით გადაკრის ოთახს და სამზარეულოში შევა.

ისმის ზარის ხმა.

ელისაბედი სამზარეულოდან გამოდის და კარს აღებს, კართან ხის ჩემოდნიანი კაცი დგას).

ბიჭიკო — ეს უფრეხელიძის ბინაა?

ელისაბედი — (აღტაცებულ) ოოო!

ბიჭიკო — (მკაცრად) დედათქვენი შინ არის?

ელისაბედი — დედაჩემი მე ვარ! ბიჭიკო — რააა?

ელისაბედი — ის, ვინც თქვენ გნებავთ — მე გახლავართ! თქვენ კი, თუ არ ვცდები, ტელევიზორის ოსტატი უნდა იყოთ!

ბიჭიკო — თქვენ დარეკეთ?

ელისაბედი — ხომ გამოვიცანი?

ბიჭიკო — რა გამოიცანი, ქალო?

ელისაბედი — არ უნდა დამერეკა? ერთი კვირაა, გელოდებით.

ბიჭიკო — ერთი კვირა ბევრია?

ელისაბედი — შემობრძანდით. (ოსტატი ბინაში შემოდის).

ელისაბედი — გამარჯობათ.

ბიჭიკო — იცი, თბილისში რამდენი ტელევიზორია?

ელისაბედი — ყველა გაფუჭებულია?

ბიჭიკო — ზოგი გაფუჭებულია, ზოგიც ფუჭდება. ხელოსანი კი ცოტაა.

ელისაბედი — ზოგი გაფუჭებულია, ზოგიც ფუჭდება?

ბიჭიკო — (თითს დაუქნევს) აბა, აბა! ეგეთები არ იყოს!

ელისაბედი — ტელევიზორზე გეკითხებით.

ბიჭიკო — მე ვიცი, რაზეც მეკითხები. თანაც, მანქანა არა მყავს, სხვები მანქანებით დაბრძანდებიან. ერთი მე ვარ უმანქანო.

ელისაბედი — დაბრძანდით, და ისვენეთ, დალლილი იქნებით.

ბიჭიკო — რამ დამალა?

ელისაბედი — ერთი კვირაა, ფეხით მოდიხართ.

ბიჭიკო — ერთი კვირა რატომ?

ელისაბედი — მე ხომ ერთი კვირის წინ დაგირეკეთ.

ბიჭიკო — მერე მეც მაშინვე ავდექი და წამოვედი?

ელისაბედი — არა?

ბიჭიკო — მაგას გირჩევნია, ტელევიზორი მაჩვენო!

ელისაბედი — აი, ტელევიზორი!

ბიჭიკო — ეს ტელევიზორია?

ელისაბედი — მე მგონი...

ბიჭიკო — არ გამაცინა!

ელისაბედი — აბა, რა არის, თქვენი აზრით?

ბიჭიკო — ჰა-ჰა-ჰა!

ელისაბედი — ჩვენ კი ტელევიზორად ვხმარობდით.

ბიჭიკო — ახლა ცოტა ხანს სარეცხის მანქანად იხმარეთ.

ელისაბედი — როგორ?

ბიჭიკო — როგორც ტელევიზორად ხმარობდით, ისე! მოკლედ, უნდა გამოცვალო, რად უნდა ამას ამდენი ლაილი!

ელისაბედი — ჟერ გენახათ, იქნებ..

ბიჭიკო — იქნებ-მიქნებ არ ვიცი მე! უნდა გამოიცვალოს! იყოდეთ ფერადი ტელევიზორი, თუ ფული არ გაქვთ?

ელისაბედი — რას ამბობთ, ფულის მეტი რა გვაქვს? რა ვყოფთ, რა მოვეუხერხოთ, აღარ ვიცი. წაგვეკა.

ელისაბედი — რას ამბობთ, ფულის მეტი რა გვაქვს? რა ვყოფთ, რა მოვეუხერხოთ, აღარ ვიცი. წაგვეკა.

ელისაბედი — რას ამბობთ, ფულის მეტი რა გვაქვს? რა ვყოფთ, რა მოვეუხერხოთ, აღარ ვიცი. წაგვეკა.

ელისაბედი — რას ამბობთ, ფულის მეტი რა გვაქვს? რა ვყოფთ, რა მოვეუხერხოთ, აღარ ვიცი. წაგვეკა.

დაგვანჩო ამდენმა ფულმა, გვიშველეთ, დაგვეხმარეთ, ცოტა მაინც მოგვაშორეთ. ვანა არა, ვთქვი კიდეც — ამ საქმეში თუ ვინმე გვიშველის, პირველ რიგში ტელევიზორის ოსტატი-მეტი!

ბიჭიკო — ბიჭოს, რა ლაპარაკი ცოდნია!

ელისაბედი — ლაპარაკი კი არა, ლაილაი!

ბიჭიკო — კარგი, გეყოფა. მამ, შენ ამბობ, ეს ტელევიზორიაო, არა?

ელისაბედი — ვამბობ კი არა, ვამტკიცებ, მითუმეტეს, რომ ზედ აწერია!

ბიჭიკო — ხაზენმა მითხრა, წიდი, ნახე, ასეთი რა ტელევიზორი უდგათ, უიშისოდ რომ ვერ ძლებენო. მე რომ მცოდნოდა, როგორ მოვიდოდი! რას გავს, რა დღეშია საცოდავი! მხეცი ბავშვები გყავთ ალბათ.

ელისაბედი — კი, ვერ ვაბამთ!

ბიჭიკო — ეს რა ვნახე — კოლონიის ტელევიზორია?! რა უქნიათ, რა უწვალეზობიათ, რა უტრიალეზობიათ, რა დუღლეჯიათ, ღმერთი არა გწამთ? თქვენ სად იყავით, ბავშვებს რა ესმით, უფროსია დამნაშავე! აჰ, აჰ, აჰ, ამის გაკეთება ნამდვილად არ შეიძლება, ქრისტე კი არა ვარ. ჭერ ერთი ეკრანი აქვს გამოსაცვლელი, მეორეც, ნათურები! სახელოსნოში მოიტანე და იქნებ როგორმე გადაკეთოთ. სპეციალურ ბრიგადას ჩამოვყალიბებთ, მოვუხერხებთ რამეს ალბათ. თუმცა, მეექვსევა კი... რა ვიცი. შენ მაინც მოიტანე, ნუ გერიდებია. რას იზამ, მარტო შენ კი არა გვავს ბავშვები. კი მაგრამ, ასეთმა ახალგაზრდა ქალმა როდის მოასწარი ვათხოვება?

ელისაბედი — თუთმეტი წლისა გავთხოვდი, ძალით გამათხოვეს!

ბიჭიკო — მოგიტაცეს ალბათ.

ელისაბედი — ალბათ.

ბიჭიკო — როგორ თუ ალბათ, აღარ გახსოვს?

ელისაბედი — რაღა მახსოვს, ეგ როდის იყო!

ბიჭიკო — პოდა, მოიტანე, დაგეხმარებით. თუ გამოსახულია რა უწვება, ხმას მაინც გაიგონებთ, ამისგან ესეც ბევრია. ჩვენი მისამართი ზომ იცი?

ელისაბედი — სამჯერ ვიყავი.

ბიჭიკო — სამჯერ იყავი და მე ვერ მნახე?

ელისაბედი — რა ვიცი...

ბიჭიკო — მე რომ გენახე, უსათუოდ წამოგყვებოდი. მე დაზარება არ ვიცი. არ უნდა მოგერიდოს. უნდა მოხვიდე და მითხრა, ბიჭიკო, მე ბიჭიკო მქვია, ტელევიზორი გამიფუტდა, ამხანაგურად მომეხმარეო, მითუმეტეს, რომ მოტაცებული ყოფილხარ, ანუ, დაზარალებული. იმ წუთას ავდგები და წამოვალ, ხელში კეფირის ბოთლიც რომ მეჭიროს, გვერდზე გადავდგამ და წამოგყვები. როგორ? ბავშვებს ტელევიზორი უყვარდეთ, უიშისოდ ვერ ძლებდნენ, ტელევიზორი გაფუტდეს, ბავშვები უტელევიზოროდ დარჩნენ, ბიჭიკომ გაკეთება იცოდეს და არ გააკეთოს? ვერაინტი არ არსებობს! აბა, კარგად იყავი, ხომ გაიგე, რაც გითხარი, უსათუოდ მოიტანე ტელევიზორი ჩვენთან, ნუ მოგერიდებია. თუთმეტისა მომტაცესო. ვერ უყურებ, როგორ მსიაბანდებს! ბიჭიკოს კი ჭერაც ცოლი არ მოუყვანია. კიდეც კარგი, თქვენთან ლიფტი მაინც მუშაობს, აბლა ერთ ღდგილას მისასვლელი ვარ, ერთი თვეა მელოდებიან, მაგრამ ვიცი, რომ იქ ლიფტი არ მუშაობს, მეთერთმეტე სართულზე რა ამიყვანს! იმათ ლიფტი გააკეთონ, მე ტელევიზორს გავუკეთებ, ყველამ თავის საქმეს მიხედოს და აეწყობა ცხოვრება საათივით. ასე არ არის? არ მახსოვს, როდის მომიტაცესო, ორი შვილი მყავსო...

ელისაბედი — სამი!

ბიჭიკო — სამიო! კარგი რა!

ელისაბედი — იქნებ გეცადათ, იქნებ როგორმე მაინც...

(ბიჭიკო კარს გაიხურავს. მაგრამ მშინვე დარეკავს ზარს, ელისაბედიც სასწრაფოდ გაუღებს).

ბიჭიკო — ეს უგრეხელიძის ბი-
ნაა?

ელისაბედი — მობრძანდით, მო-
ბრძანდით!

ბიჭიკო — მადლობთ, გენაცვალე,
შემოსასვლელად არ მცალია. აი, აქ ხე-
ლი მომიწერეთ. მართალია, გალოდი-
ნეთ, მაგრამ ბოლოს მიინც ხომ მოვე-
დი!

ელისაბედი — დიახ... რატომ?

ბიჭიკო — თქვენთან რომ ვიყავი,
იმიტომ. ზოგთან მიხვალ, პატივს სცემ,
ის კი ხელსაც არ მოგიწერს.

ელისაბედი — აი, აქ?

ბიჭიკო — ჰო, ზუსტად მანდი!

ელისაბედი — შეიძლება ჭვარი
დაუქსვა?

ბიჭიკო — წერა-კითხვა არ იცი?

ელისაბედი — არა.

ბიჭიკო — დაუსვი, რა ვქნა. აი,
ეგრე. აბა, ნახვამდის.

ელისაბედი — თქვენთან აღარ
დავრეკო?

ბიჭიკო — რატომ არ უნდა და-
რეკო? მე ეგ ვითბარი? ქვეყანა რე-
კავს, შენ ვითომ სხვაზე ნაკლები რი-
თა ხარ! ისე ჩემი ამხანაგური რჩევა თუ
გინდა, გადააგდე ეგ ტელევიზორია თუ
რაღაც ჭანდაბა. ახალი იყიდე. აშენდა
ქვეყანა, თქვენ რა დაგემართათ? ფული
ბევრი მაქვსო, მე რომ მატყუებ, შენს
თავს მოატყუე. წერა-კითხვა ვერ გის-
წავლია, არადა, გმირი დედა ხარ...

(ელისაბედი კარს მიხურავს, იღიმე-
ბა. ბიჭიკოსთან საუბარმა აშკარად გა-
ამხიარულა. სამზარეულოსკენ გაემარ-
თება, მაგრამ ისევ ზარის ხმა მოაბრუ-
ნებს).

ელისაბედი — (ღიმილით) ო, ბი-
ჭიკო, ბიჭიკო!..

(კარს აღებს, კართან ბავშვის ეტლი
დვას, შიგ ბავშვი ზის. ელისაბედი ეტლს
გაეგებება).

ელისაბედი — უი, ეს ვინ მო-
სულა?! მობრძანდი, გენაცვალე. უკვე
დაიწყე სტუმრად სიარული? მარტო გა-
მოგიშვეს? ყოჩაღ! ყოჩაღ!

(ამ დროს გამოჩნდება გურამი, ელისა-
საბედის კარის მეზობელი).

გურამი — უცაცრავად, ჩემო ელი-
საბედ, ზარი დავრეკე და შენ შევბრუ-
ნდი, რაღაც დამაფიწყდა, მაგრამ თავი
რომ მახსოვს, არ გიკვირს? შენი ჭი-
რბე, ბავშვი უნდა დაიტოვო საღამო-
მდე...

(მაიწვდის მიხაკების თაიგულს, ეტლს
ელისაბედის ბინაში შემოაგორებს. გა-
კვირვებული ელისაბედი თაიგულს ათ-
ვლიერებს, რაც თავი ახსოვს, გურამს
მისთვის თაიგული არ მოუტრთმევია).

ელისაბედი — რა დაგემართა,
გურამ, რა მოხდა ასეთი, ეს თაიგული
რას მიეაწეროთ? რა კარგი მიხაკებია!

(გურამი თაიგულს გამოართმევს).

გურამი — მოგწონს? მთელი ჩემი
იმედები მაგ თაიგულზეა ახლა, ამით
ვაპირებ ჩემი გაქცეული თალიკოს შე-
მორიგებას. მანამდე შენ უნდა მიმიზე-
ლო ზურიკოს. ზუსტად ამოდენა იყავი,
ეზოში ეტლით რომ გასეირნებდი. ოც-
დაორი წელია გიცნობ, ბოლოს და ბო-
ლოს, გვერდი გვერდ ვცხოვრობთ, კა-
რის მეზობლები ვართ...

ელისაბედი — გურამ, რა საჭი-
როა ამდენი ლაპარაკი, პირველად ზომ
არ ვიტოვებ ბავშვს!

გურამი — რა ვიცი, ველარავის ვე-
ლარ ვაგებინებ ვერაფერს. ვთქვათ და
მხურვალე, დაუოკებელი ტემპერამენტი
მაქვს, ვთქვათ და ბებია მყავდა ზანგი,
დავუშვათ-შეთქი... ეჰ, თუმცა, შენ რა-
ტომ გეუბნები ამას, შენ რას გერჩი!
გაუგებრობის მსხვერპლი ვარ, ელისა-
ბედ, გაუგებრობის! აი, მაწონი!

(აწვდის მაწვნის ჭილას).

— ზუსტად ორ საათზე მიირთმევს.
ახლახან ჭამა, ორ საათამდე არ გაილ-
ვიძებს, მოშვიდდება და ტირილს დაიწ-
ყებს. როგორც კი შეჭამს, მაშინვე ისევ
დაიძინებს. კობო დედამისია. ერთე-
ლაც შეიღ საათზე აჭმევ, თუ იჭამდე
არ მოკვდი. ეს კი ჭალაღის საფენე-
ბია, გამზადებული — თუ ჩისხველა.
მოკლედ, ელისაბედი უნდა დაეხმაროს
გურამს.

ელისაბედ დი — კი მაგრამ..

გურამი — მეც ეგ არ მიკვირს?! სად მირბოდა, რომ მირბოდი ევითბა მაინც, რა მოხდა, არც კი დაინტერესებულა, რა დღეში იყო მისი ქმარი ჩავარდნილი.

ელისაბედ დი — რა მოხდა მაინც ასეთი?

გურამი — რა მოხდა და წუწკები ხართ ქალები, წუწკები! სულ ერთი და იგივე გიტრიალებთ თავში. კაცს რომ დაინაწავთ, ხომ...

ელისაბედ დი — მოკლედ, ცოლს უღალატე ისევ?

გურამი — მე ვუღალატე? შენგან ამას არ ველოდი აბა, ჭერ მომისმინე და მერე გამამტყუნე, შენც ხომ ჩემი ცოლი არა ხარ, ბოლოს და ბოლოს ჩემთვის ვხაზავდი რაღაცას. რა ვქნა, ცხოვრება ხომ მინდა, ზოგს საფლავი ჭირდება, ზოგს აგარაკი, ჰოდა, მეც ირჩები დღის ბოლოს და ვხაზავ. კარი თანამშრომლებმა დატოვეს, ეტყობა, ღია, ისე შემოვიდა, არც გამოვიცა...

ელისაბედ დი — ვინ?

გურამი — არის ერთი, შენ არ იცნობ. არც კი მომსალმებია, ისე გაიხადა დუბლიონკა, სვიტრი, შარვალი, ჩექმები და დამეტაკა...

ელისაბედ დი — მერე?

გურამი — რა მერე? ვებრძოლე, რაც შემეძლო. მაგათ რას მოერევი. გაგიგონია?

ელისაბედ დი — გამოდის, რომ...

გურამი — კი, მასე იყო ნამდვილად!.. ამ დროს შემობრძანდა სწორედ ჩემი შეუღლე სახელოსნოში, ლაღად შემოხებტა—ირემივით! რა უნდა ცოლს ქმრის სამსახურში, გეკითხები, მითუმეტეს, როცა ქმარი დაკავებულია? ასე რომ, ახლა შესარიგებლად მაქვს საქმე. მშობლებთან გაიქცა, მომკლა შავის დევნამ.

ელისაბედ დი — როდის მოხდა ეს ამბავი?

გურამი — გუშინ. კიდევ კარგი, შაბათი და კვირა დაემთხვა. ერთ დღეს კიდევ არა უშავს, მაგრამ ზეგ სამსახურ-

რში ხომ უნდა წავიდე? თქვენთვის მზახ-ბლები შეგვიწახავენი! მძინარის, ყველა მდგარი გენერლის დედა ვატირე მე, სარკეში უღებს თავის თავს „ჩესტს“! ჩემისთანა ანტიმილიტარისტი არ არსებობს დედამიწაზე და, მაინც და მაინც, მე შემხვდა გენერალი სიმამრი! ბედი მაქვს ამის მერე მე რამეში? ეთქვათ, წავედი ორშაბათს სამსახურში, ბავშვს რა ვუყო? თუ მარტო ჩემი შვილია? მობრძანდეს და მიხედოს, შეიწუხოს თავი. ცოლობა უნდათ, დედობა არა! აი, ეს არის საგანგაშო, ავიწყდებოდა ქალებს თავისი მოვალეობა. არც გარდაქმნა შევლით მაგათ და არც არაფერი.

ელისაბედ დი — ეს ლამაზი მიხაკები სად იშობენ?

გურამი — საბჭოს ქუჩამდე ხომ გაძლებს?

ელისაბედ დი — საბჭოს ქუჩამდე კი, როგორ არა.

გურამი — ეს მიხაკები, ჩემო ელისაბედ, ჩვენს მეზობელ სანდროს გამოვართვი.

ელისაბედ დი — ვის? რას ამბობ, გურამ, სანდრო ხომ მოკვდა წუხელ პანაშვილზე ვიყავით მე და დედაჩემი.

გურამი — მართალი ხარ, მოკვდა, თქვენც კარგად მოქცეულხართ, პანაშვილზე რომ მისულხართ, ჰოდა, მიხაკები რაღად უნდოდა სანდროს, რაში ჭირდებოდა? ჩავედი და მის ძმიშვილს ვთხოვე, უფრო სწორად, ყრიდა და არ გადაეყარევიან, იმდენი აქვთ, სად წაიღონ, არ იციან, მოაქვთ და მოაქვთ, მოაქვთ და მოაქვთ ახალი და ახალი ყვავილები. მეჩქარებოდა და იმიტომ, თორემ ფული კი არ მენანება. მოკლედ, ელისაბედ, ხომ დაიმედებულს მიშვებ, ხომ მიმიხედავ ჩემს მემკვიდრეს, ჩემს სიცოცხლეს, ჩემს იმედს, ხომ არ ეტყვი უარს მაშინვე, ხომ გამოუცვლი საფენს? საღამომდე უსათუოდ დავბრუნდები, აღრეც შეიძლებოდა, მაგრამ ლამაზი უყვართ ბევრი მთელ ოჯახს, დედიან-შვილიანად, ხომ უნდა მოვე-

სმინო ბოლომდე, მაგათ ხელში ვარ, რა ვქნა!

ელისაბედი — მამ, მაწონი ორ საათზე...

გურამი — ნუ გეშინია, თვითონ გაუახსენებს, როცა მოშივდება, არ მოერიდება. დედას გავს. თუ ეს უკვე გითხარი.

ელისაბედი — საღამომდე მოასწრებ?

გურამი — რაო, მოასწრებო? საღამომდე, შეიძლება, პირველი ცოლიც შემოვირიგო. აბა, კარგად იყავი, აბა, პაჩი გურამიკო ბიძია!

(ელისაბედი ლოყაზე კოცნის, გურამი გარბის, ელისაბედი ბავშვის ეტლს თავის ოთახში შეაგორებს.)

სცენა ცოტა ხანს ცარიელია.

ისმის მუსიკა.

ბაო თავისი ვასალებით აღებს კარს, შემოდის. აცვია: ჭინისის შარვალი, ტყავის ქურთუკი, ბოტასები. მხარზე ჩანთა აქვს გადაკიდებული, ჩანთიდან ჩოგანს ამოუყვია ტარი. ჩანთას გარდერობთან აგდებს, ქურთუკს არ იხდის, ოთახში სავარძელში გადაესვენება. ცოტა ხანს უძრავად ზის, მერე ყურმილს იღებს, კრეფს ნომერს, ყურმილს დებს, ეტყობა, დაკავებულია. ყურადღებით ათვალეირებს თავის ბოტასებს. დგება, წინკარში ვადის, ჩანთიდან სიგარეტის კოლოფს იღებს, ოთახში ბრუნდება, ისევ სავარძელში ჯდება, სიგარეტს უკიდებს. ხელახლა კრეფს ნომერს, ყურმილს ახეთქებს. სიგარეტს საფერფლეში მოსრესს. ნაქსოვ, პომპონიან ჭულს იხდის, თავის გაჭნევით თმას გაიშლის. ახალ სიგარეტს უკიდებს, ისევ კრეფს ტელეფონის ნომერს, ისევ დაკავებულია! დგება, ოთახში დადის, ფანჯარასთან ჩერდება, რალაცას უყურებს ქუჩაში დმინტერესებული, მერე სავარძელთან ბრუნდება. ჯდება, კრეფს ტელეფონის ნომერს, როგორც იქნა!)

ბაო — არა, არა, არა! არასოდეს აღარ დავრეკავ! საერთოდ, არავის არ დავურეკავ, ტელეფონს აღარ მივეკარებ! ამდენს რას ლაპარაკობდი მაინც.

რა გაქვს ამდენი სალაპარაკო? ვინ არის, ის საცოდავი, უსაქმური, ასე რომ გიგდებს ყურს, არ გაწყვეტინებს, ყურმილს არ გიკიდებს! ჰო, კორტებზე ვიყავი. არა, გივი არ მინახავს, იქ მივდივარო? იყო ალბათ და ვერ დავინახე. იქ იმდენი ხალხი ირევია ახლა ტენისი ზომ მოდაა! მეზარება. მაგრამ მაინც მივდივარ. ჰო, ყველაფერი მეზარება. ყველაფერზე მეტად კი მანქანის გარეცხვა! ღმერთო, ღმერთო, ღმერთო, როგორ შემძულდა ეს მანქანა იმას? როგორ არა ყავს მანქანა! ააა, უკვე გითხრეს, უკვე ჩავხარეს არა? დაეცადა ცოტა და მე თვითონ მოგიყვებოდი ყველაფერს. თუმცა არც არაფერია მოსაყლო. რალა დროს ჩემი გათხოვებაა, მეყოფა, ჩემი წილი სიამოვნება ერთხელ უკვე მივიღე. საკმარისია. ქალი რომ ქმარს გაეყრება, აღარ უნდა გათხოვდეს, აზრი აღარა აქვს. ვუყვარვარ? რა სულელი ხარ, ნატო, ვუყვარვარ კი არა... ალბათ, მოვწონვარ, ეგ არის და ეგ. არა, რა თქმა უნდა, არც ესაა ცოტა. დაიცა, დაიცა...

(ქურთუკს იხდის და იატაკზე აგდებს). — ქურთუკი გავიხადე, დამცბა. რა მაცვია? ახლავე ჩამოგითვისლი: ლურჯი სვიტრი, ჰო, ლეოვში რომ ვიყიდე, ჭინსები, ქურთუკი გითხარი. ელისაბედმა ქუდიე ჩამომაფხატა, ისე არ გამოიშვა. იცი, ქალურად ჩაცმა მომენატრა. დრო არა მაქვს — ადამიანურად ჩავიცვა. უარესს გეტყვი — აღარც მინდა, გადავეჩვიე! ნამდვილი ქალი მაშინა ხარ, სარკესთან როცა ზიხარ, მსახიობივით. იმიტომ, რომ განუწყვეტელი თამაშია ქალის ცხოვრება. თამაში და ომი, ეს საღ წავიკითხე? არსად... რა ვიცი... ფილოსოფოსობა დავიწყე ამ ბოლო დროს. შეიძლება მართლაც სადღაც წავიკითხე... აღარ მახსოვს. საუკუნეა, არაფერი წამიკითხავს. გურნალს თუ გადაეფურცლავ ზოგჯერ. დღეს ტელევიზორში ზომ არ არის რამე საინტერესო? თუმცა, ჩვენი ტელევიზორი არ მუშაობს. შენთან მოვიდე ვიდეოზე? გენიოსი ხარ! არა, ჩაიშალა ეს საქმე — დღეს ზომ

შებათია, ჩემი და უნდა მესტუმროს, მე-
 უღლესთან ერთად. ერთი კვირის წინ
 შევთანხმდით. ახლა გაიგე, ჩემი სიძე
 რომ გინეკოლოგია? რა თქვი? გინეკო-
 ლოგი სვავიფითაო? რატომ? რალაცის
 სუნი იკრა და მოფრინავს? ო, რა ხარ,
 ნატო, რა! რა არის ისეთი, შენმა ენამ
 არ თქვას გესმის? ჰო, კარგი მელო-
 დიაა ბერლიოზე გიყვდება. გინდა ხმას
 ავუწიო? მეზარება, ნუ ამაყენებ რა!
 რა თქვი? ელისაბედმა როგორ არ იცის,
 დღეს დაბარებულიც კი ყავდა, ალბათ
 მოსალაპარაკებლად. რა ვაცივებს? გუ-
 შინ არჩილმა მითხრა, ელისაბედმა და-
 მიბარაო. არა, ჩვენი ლაბარაკი არ იქ-
 მის, სამზარეულოშია. მთელი დღე იქ
 რომ იყოს, ის უნდა. რას გაიგებ, რო-
 დის წამოუღელის, როდის არის კარგ
 გუნებაზე და როდის არა. ზოგჯერ
 დღეში ორჯერ ალაგებს ბინას. სპორ-
 ტის გაგონება არ უნდა, ჩვენს ოჯახში
 ერთადერთი სპორტსმენი მე ვარ. არა,
 რას ამბობ, ელისაბედზე ლამაზი რო-
 გორ ითქმის! მე დედა ვარ, მაგრამ
 სიმართლე სიმართლეა, არა, რა თქმა
 უნდა, არც მთლად უშნოა, უფრო კა-
 რგი იქნებოდა, თვითონვე რომ არ იმა-
 ხინჯებდეს თავს. ელისაბედი? რას ამ-
 ბობ, ელისაბედი ბიჭისკენ გაიხედავს?
 ეგ საკითხი, მე მგონი საერთოდ არ
 აინტერესებს. ერთად ერთი სურათი
 აქვს თავის ოთახში და ისიც ლომის
 ფოტოა. მონაზონია დაბადებითაც და
 მოწოდებითაც. კი, კი, ნამდვილად. შე-
 მთხვევით ყური ხომ არ მოგიკრავს ზომ
 არ გაიხსნა სადმე ახლო-მახლო კარგი
 მონასტერი, ნაცნობობით რომ იღებდ-
 ნენ? იქ მოვაწყობდი უსათუოდ. კი,
 ასეა საქმე. რა მეშველბა! მამამისზე
 გიყვდება. არადა, არაფერი კარგი არ
 უსწავლესია მამას მისთვის, ეგაა რომ,
 მამამისის სანადირო თოფს... არა, არ
 წაუღია... კარგ მონადირესავით დამ-
 ლის და ააწყობს. შენი შვილიშვილი
 სად ბრძანდება? ჩემი ნათლული. მეო-
 რე ბებიასთან? აბა, გულზე იქნები გა-
 მსკდარი. ჰო, ჰო, იმ წუთას დაგიჯერე!
 ახლა რას უნდა ვაკეთებდე: შენ გელა-

პარაკები. მერე შხაპს მივიღებ, ნეტა-
 ვი, ცხელი წყალი თუ მინდას, გულზე
 ვისადილებ. ძალიან მშობია. ელისაბედის
 იმედი მაქვს. შენი ქეთიც კარგ კერ-
 ძებს ამზადებს? კი, მაგრამ, სად ისწა-
 ვლეს მაინც? რასაკვირველია, თუ და-
 მკირდა, მეც ვაკეთებ. ისე ძალიან
 კი მეზარება. ახლა ამ სიბერეში დავი-
 წყო სადილების კეთება? არ მერტყვიან
 — ადრე დაგეწყო, ქმარიც შინ გეყო-
 ლებოდაო?! შენ ყოჩალი გოგო ხარ,
 ქმარი ბოლომდე შეინარჩუნე. რაო?
 საყვარელიც არა ყავს? ნუ დაუფიცებ
 თუ გიყვარდე, ნამეტანს ნუ მოინდო-
 მებ ახლა. ჰო, ყველაფერი ჩემი ბრე-
 ლია. მართალი ხარ, ჭკვიანმა ქალმა ჩე-
 რჩეტისგან განსხვავებით, უნდა იყო-
 დეს, როდის იყოს ჩერჩეტი. მაგრამ,
 იცი, მე თამაში არ შემიძლია. მეც შე-
 მქმლო წინსაფარი ამეფარებინა და ცო-
 ცხით ხელში დაგტრიალებულიყავი, კა-
 ცის მოტყუებას რა უნდა! მაგრამ არ
 ვიკადრე. ეტყობა, ოჯახის ქალად არ
 ვარ დაბადებული, არადა, არ დაგიმა-
 ლავ, ვნანობ ძალიან. ერთი-ორჯერ ვი-
 ფიქრე, ხომ არ გამოვაქვეყნო გაზეთ-
 ში ასეთი განცხადება: ვეძებ წყნარ,
 ჯანმრთელ, კარგ ჯამაგირიან შუახანს
 ვადაცილებულ მამაკაცს, სხვა მონაცე-
 მები, თუნდაც მამაკაცური, აუცილე-
 ბელი არ არის-მეთქი. ასე უფრო მშვი-
 დად ვიქნები და იმიტომ. საერთოდ გა-
 დავეჩვიე მაგ საქმეს. არა, კარგად ვერ
 გამოიგე — მარჩენალ იმპოტენტს კი არ
 ვეძებ, არამედ, ჩვეულებრივ, რიგით,
 ტელევიზორის მოყვარულ, კეთილ, ში-
 ნაურ ცხოველს. ჩემი გამოსწორება არ
 იქნება? რალა დროს ჩემი გამოსწორე-
 ბა! ან რატომ უნდა გამოვსწორდე,
 ღირს კი? აი, მეც ვაგვხდები ბებია და
 მამაშინ ალბათ გამოვსწორდები. ვითომ
 შენ სულ... კარგი, კარგი, რა შეიცხა-
 დე?! ვითომ ახლა უარს იტყობი ერთი
 მოდლღეზილი ვატერბოლოისტი რომ
 შემოვიდეს მანდ სამზარეულოში სტა-
 ფილოს ლეკვით? სტაფილო რატომ გე-
 წყინა ასე? სტაფილოს გადააგდებს,
 ბოლოს და ბოლოს. რა თქვი? ვერ მი-

ხედება? სად გაქვს სამაგისო სტაფი-
ლო? მაგარი ხარ, მაგარი! ვაიგე, ნაზი-
კოსთეის ძეძუ მოუჭრიათ. კი, ხშირად
ავადმყოფობდა. ჰო, ფეხზე მოიხადა
ყველაფერი, არ დაწოლილა. კარგი ერ-
თი! ქალს ვინ დააწვენს ისე, თუ მისგან
რამეს არ გამოელის?! გამაჩერე ახლა,
თორემ ჩემით არ გაგჩუმდები. შეხერე-
ზადა ვარ. ლეენი რომ ავად იყო, ღამ-
ღამობით ლაპარაკით ვართობდი ხოლ-
მე. მოკლედ, არ მცალია, შხაპი უნდა
მივიღო. გვეყოფა, დავიღალე ამდენი
ლაპარაკით.

(კიდებს ყურმილს. ცოტა ხანს უძრავ-
ვად ზის, ტელეფონს დასცქერის. მერე
ატირდება. შემოდის ელისაბედი).

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ამას რას ვხედავ,
რა გატირებს? იტირე რამე? აბა, მაჩ-
ვენე, რა იტირე?

(ღედას ბოტასებს ხდის, საშინაო
ფლოსტები მოაქვს).

— ო, რომ იყოდე, ვინ იყო აქ!
(ერთმანეთს შესცქერიან).

(პაუზა).

ბ ა ო — (ცრემლს იწმენდს) რას მე-
უბნები?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — კი, მე დავიბარე!

ბ ა ო — მერე?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — რა მერე?

ბ ა ო — მოგეწონა?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — შენ მეტი გეკუთ-
ვნის!

ბ ა ო — მიანც რაზე ილაპარაკეთ, რა
უთხარი...

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ნუ გეშინია, არ
მიტყეამს, ტელევიზორს რომ ვერ გა-
შორებ, ღამით ლოგინში რომ კითხუ-
ლობ, წენიანს რომ არ ჰკამ, სულ ტა-
ლახში ამოგანგლული რომ დადიხარ!

ბ ა ო — ელისაბედ, იცი, როგორ
მშოია! რა გვაქვს დღეს სადილად?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — რა გვაქვს და ჩი-
ხირთმა!

ბ ა ო — კარგი რა, აღარ შემიძლია,
ამომივიდა ყელში! სხვა კერძის გაე-
თება არ იცი?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — შამაჩემს უყვარს
ჩიხირთმა!

ბ ა ო — მამაშენი რა შეუჭირვენილი
ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — დღემ ბოლომდე
ჩემის დღეა!

ბ ა ო — უ, სულ დამავიწყდა! აბა,
მობრძანდებიან დედა-შვილი...

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ჰო, შამაჩემი და
ბებიჩემი.. მანამდე თუ გინდა, ერბო-
კვერცხს შეგჩვენებ. აბა, მარჯვენე ხელე-
ბი! წადი ახლავე და დაიბანე!

ბ ა ო — როდის მოვიდა?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ხელი დაიბანე-
მეთქი, ვის ვეუბნები!

ბ ა ო — წავალ, შხაპს გადავივლებ.

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ეგ კიდევ უკეთე-
სი. მე მანამდე რამეს მოგიზადებ. შენ
ხომ სადილობამდე ვერ მოითმენ, შენ
ხომ პატარა გოჭუნა ხარ! მართლაც გი-
ნდა გაგახარო? ბიჭიკო იყო დღეს აქ!

ბ ა ო — ბიჭიკო ვიღაა?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ბიჭიკო? ღმერთო
ჩემო! ტელევიზორის გამკეთებელია
ბიჭიკო!

ბ ა ო — მერე გააკეთა?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — არა.

ბ ა ო — რატომ?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — რა მხეცი ბავშ-
ვები გყოლიათო, შენზე თქვა. არ უნდა
ათქმევინო ბიჭიკო ბიძიას ასე. მე შე-
იძლება ბიჭიკოს გავყვე ცოლად. მარ-
თლაც, შენ თუ გათხოვდები, მე რაღა
გავაკეთო აქ. ავღაგები და ბიჭიკოს გა-
ყვები. ძალიან მოგეწონე.

ბ ა ო — რას მეუბნები?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — რატომ გაგიკვი-
რდა?

ბ ა ო — კი არ გამიკვირდა — გამო-
ხარდა! ბიჭიკოლა გვაკლდა. დამცინი
არა?

(სააბაზანოში შედის. ელისაბედი სა-
აბაზანოს გამოღებულ კართან ჩერდე-
ბა).

— (სააბაზანოდან) მართალი ხარ...
აირია ყველაფერი...

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — ცივი წყლით არ
დაიბანო!

ბ ა ო — (ყვირის) რა უნდა ჩემგან,
რა?

ელისაბედი — უყვარხარ ალბათ.

ბაო — კარგი ერთი, რა დროს ჩვენი სიყვარულია!

ელისაბედი — არ მესმის, რას ამბობ!

ბაო — (ყვირის) რა დროს ჩვენი სიყვარულია-მეთქი!

ელისაბედი — ეგ არასოდეს არ არის გვიან...

ბაო — რა დაესიზმრათ, ცხელი წყალი რომ მოდის?

ელისაბედი — რა თქვი?

ბაო — (ყვირის) აირია ყველაფერი, აირია!

ელისაბედი — თმა არ დაისველო!

ბაო — ელისაბედ, თავი დამანებე თორემ, გესერი ამ საპონს!

ელისაბედი — რა, არ შეიძლება, რომ უყვარდე?

(ბაო სააბაზანოდან გამოდის, აბანოს ხალათი აცვია).

ბაო — ნამდვილად სასაცილოა ჩემი ამბავი...

(თავის ოთახში შედის. ელისაბედი ახლა იმ ოთახის კართან ჩერდება).

ელისაბედი — როგორი ლამაზი ხარ. ყველას უყვარხარ. შენ კი წარმოადგენაც არა გაქვს სიყვარულზე. და, საერთოდ, არაფერი არა გაქვს წარმოდგენა, არაფერი არ იცი. სულ მე ხომ არ გეყოლები! ვთქვით და მარტო დარჩი, რა გეშველება!

(ბაო ოთახიდან გამოდის, კაბა ჩაუცვამს, აბანოს ხალათს სააბაზანოში შეიტანს, გამობრუნდება, ელისაბედი უკან დაყვება და ელაპარაკება).

— ჰო, ეგ კაბა გეცვას, აღარ გაიხადო! პატარა გოგოს გაეხარ. ძალიან გიზღდება ისე, რად გინდა, პატარა გოგოს რომ გავდე, ერთი სული მაქვს, როდის გაეზღებო შენოდენა. ჩემს თავს ვერ ვიტან, იმიტომ, რომ პატარა ვარ, თუმცა, აღარც მე ვარ პატარა. არც პატარა ვარ და არც დიდი. დიდ ქვებში არ ეტეოდა, პატარაში სულ არ იყო. შეილი გეყოლება?

ბაო — რა შეკითხვაა ეს, დღესაც ბედ?

ელისაბედი — რა ვიცი... კაცებს უყვართ ბავშვები.

ბაო — ღმერთო ჩემო! კარგი... გვეყოფა...

ელისაბედი — რატომ გაგიკვირდა, ჯერ ახალგაზრდა ხარ!

ბაო — მაგაზე არც მიფიქრია... რა დროს ჩემი შეილია...

ელისაბედი — თუკი იმას ენდომება, უარი არ უთხრა.

ბაო — მე და იმას საკმარისადა გვეყავს შეილება!

ელისაბედი — მთავარია, რომ უყვარხარ.

ბაო — უყვარხარ, არ უყვარხარ! თუ ჩემი ხათრი გაქვს — ეგ სიტყვა არ გამაგონო!

ელისაბედი — ეპ, ჩემო კარგებო, დაფასეთ, სანამ ვინმეს უყვარხართ!

ბაო — ო, რა ბებერი ხარ, ელისაბედ, ასი წლის ბებერი! დათოც ასე ფიქრობს?

ელისაბედი — დათო ჩემი მგობარია! ამასთანავე, არ დაგავიწყდეთ, დათო პოეტია!

ბაო — აი, შენ, მაგალითად, დათოს ცოლად თუ გაჰყვებოდნი?

ელისაბედი — არავითარ შემთხვევაში! მაგრამ, საერთოდ, მხოლოდ იმ პირობით გაეთხოვდებოდნი, თუკი ჩემი მომავალი ქმარი დათოს სამუშაო კუთხეს მიუჩენდა ჩვენს ბინაში!

ბაო — აბა, დარჩენილხარ შინაბერად!

ელისაბედი — მე ეგ საკითხი არ მალეღვებს.

ბაო — საერთოდ, თუ გაღელვებს რამე?

ელისაბედი — როგორ არა. აი, მე და დათო ფულს ვაპროვებთ. მთარგმნელობითი კომპერატივის ჩამოყალიბებას ვაპირებთ.

ბაო — რისთვის აგროვებთ მაინც ფულს?

ელისაბედი — წამო, ერბო-კვერცხს შეგიწვამ.

(სამზარეულოში შედიან).

— ფულს იმიტომ ვიგროვებთ, რომ დათოს მამა უნდა გამოვიზნათ.

ბაო — არა, ერბო-კვერცხი არ მიუნდა, ჩაის დავლევე. დათოს მამა დაქვრილია?

ელისაბედი — არა.

(ჩაის უსხამს).

— არ არის დაქვრილი.

ბაო — აბა, რა დემართა?

ელისაბედი — კარაქი წაუსვი პურს. ჩაის უშაქროდ ნუ სვამ-მეტქი, რამდენჯერ უნდა გითხრა!

ბაო — არ გესმის, რას გეკითხები?

ელისაბედი — სხვა დროს გეტყვი. სადილს უნდა მივხედო.

ბაო — თუ იცი, დეიდაშენიც რომ უნდა გვესტუმროს?

ელისაბედი — რას მეუბნები?

ბაო — შოთკოსთან ერთად. დამავიწყდა შენთვის მეთქვა. ამას წინათ შევთანხმდით. ახლა რომ დავფურცო, ნუ მოხვალმეთქი, შეიშლება. ხომ იცი მაგის ამბავი.

ელისაბედი — აბა, მართო ჩიხირთმა არ გვეყოფა.

(გამოაღებს მაცივრის კარს).

— მაცივარში რა გვაქვს: ხორცი, ძეხვი, თევზის კონსერვი, ერთი ქილა კიტრის წნილი, კვერცხი. არც ისე ღარიბები ვყოფილვართ, მოვახერხებ რამეს, ნუ გეშინია.

(მაცივრის კარს მიხურავს).

— კარტოფილს მოვხარშავ, ბოსტნეული გვაქვს, მამაჩემი თავის საფირმო სალათის გააკეთებს. ხაჭაპურსაც გამოვაცხოზ უცებ. ცოპს მოვზელ და რომ მოვლენ. მერე დავაკრავ ფიჭვი ნუ გვაქვს, არ შევარცხვებით, არავის ვათქმევინებთ — უჭვენოთ ეს რა მოსვლიათ!

(მავიდასთან ჩამოქდება).

— მე რომ მკითხო, დათოს მამის ამბავი დასაწერია. მეც დავისხამ ჩაის.

ბაო — მოგაშვიდა?

ელისაბედი — არა.

(ისხამს ჩაის).

— დათო ერთი წლისაა, მამისი ავარიამი რომ მოყვა და მას შერე, ზეიბარი, უპატრონოთა და ინგლისი და რომელიღაც თავშესაფარში ცხოვრობს. თავისი ნებით. ერთ მშვენიერ დღეს შინიდან გაიპარა, სამუდამოდ... არავინ იცის, სად მდებარეობს. ის თავშესაფარი, თანაც გვარიც გამოიცვალა, ალბათ იმიტომ, არ უნდა მის კვალს რომ მიაგნონ...

ბაო — კი მაგრამ, ცოლი... დათოს დედა არ ყავს?

ელისაბედი — როგორ არა, დედა ყავს. ეტყობა, არ უყვარდა. არც დათოს არ უყვარს დედა...

ბაო — ღმერთო ჩემო!...

ელისაბედი — იმიტომ, რომ ეს ამბავი დაუმალა. სხვებისგან შეიტყო, სხვებმა უთხრეს, ასეთი რამ არ იმალება. დედა ეუბნებოდა, მამაშენი მკვდარიაო. ამას წინათ ვიღაც კაცი მოიყვანა, შენი მამა იქნებაო, უთხრა დათოს, მეც ხომ მინდა ცხოვრებაო. გესმის — მეც ხომ მინდაო! დათოს გადაწყვეტილი აქვს, ყველა ასეთი სახლი მოინახულოს, მთელ საბჭოთა კავშირში, სათითაოდ გამოკითხოს ყველა ზეიბარს, მთელი სიცოცხლე რომ მოანდომოს ამ საქმეს.

ბაო — და მაგიტომ აგროვებთ ფულს?

ელისაბედი — იცი, საბჭოთა კავშირში რამდენი ასეთი სახლია?

ბაო — ღმერთო, როგორი...

ელისაბედი — (ღიმილით) ბავშვები ერთ არა?

ბაო — როგორი დაუნდობლები ყოფილხართ!

(ამ დროს შემოესმებათ ბავშვის ტირილი).

ელისაბედი — თრია!

ბაო — (კედლის საათს შეხედავს) მართლაც, თრია. კი მაგრამ ვინ ტირის?

ელისაბედი — ბაო, უნდა გამოვიტყდე, ოღონდ, მშვიდად მომისმინე და ნუ გამოიბრაზდები, შეეცადე, გამოგო.

ელისაბედი — მე კი სიცილი არ ვიცი.

ბაო — სიცილს რა ცოდნა უნდა?

ელისაბედი — არც მე და არც შენ სიცილი არ ვიცი. ხომ სწორია? მე თუ ვგავარ მაშას? მიუხედავად იმისა, რომ არ ვიცი.

ბაო — შენ? არა, არ გავხარ.

ელისაბედი — დედა, რა უყვარდა მაშას ყველაფერზე მეტად?

ბაო — რა უყვარდა? არ ვიცი...

ელისაბედი — მაინც?

ბაო — არა, არ ვიცი... მგონი... არაფერიც არ უყვარდა...

ელისაბედი — სრულებით?

ბაო — არ მახსოვს. ჰო, სრულებით არაფერი.

ელისაბედი — დედა!

ბაო — რას გადამეკიდე, ელისაბედ, რა გინდა?

ელისაბედი — ოღონდ, იცოდე სიმართლე მითვისარი!

ბაო — კი, ბატონო.

ელისაბედი — შენ თუ გიყვარდა მაშანემი?

(რეკავს ტელეფონი, ერთი აპარატი სამზარეულოშიც უღვავთ).

— მითვისარი, გიყვარდა თუ არა?

(ბაო გაკვირვებული შეხედავს).

ბაო — ვინ?

(თითქოს დრო გაჰყავს, სანამ უპასუხებს, ელისაბედი ყურმილს იღებს).

ელისაბედი — გისმენთ! არა, სხვაგან მოხვდით.

(ღებს ყურმილს).

ბაო — ვინ იყო?

ელისაბედი — შეეშალათ.

(რეკავს ტელეფონი).

— აი, კიდევ!

(იღებს ყურმილს).

— გისმენთ, ბატონო! ოოო, გამარჯობა, გამარჯობა!

(ყურმილს ხელს დაფარებს, დედის გადაუჭურჩულებს).

— ბებია!

(ყურმილში).

— რა გამიხარდება? რა ვიცი... შენი ნახვა! მართლა რა გამიხარდება? ალ-

ბათ ციყვი! არა, ნამდვილი კი არა...
კანფეტი. სხვა? არ ვიცი-მითხარი.
გითხარი. კარგი, დროებით. გელოდე-
ბით.

(ღებს ყურმილს).

— ზოგჯერ გული გადამიქანდება, თითქოს რაღაცა მაიწყვდება, ძალიან მნიშვნელოვანი. თითქოს რაღაც დამბარებს, მე კი აღარ მახსოვს.

ბაო — რა დაგამბარებს? ვისთან?

ელისაბედი — თუნდაც, შენთან! არადა, ძალიან მნიშვნელოვანია ყველასთვის. მე კი აღარ მახსოვს.

ბაო — ვინ დაგამბარა?

ელისაბედი — არც ეგ მახსოვს.

ბაო — (ბავშვს ეფერება) შეხედეთ, როგორ იცინის, შეხედეთ რა თავბუღურად იკრიჭება, ჰმს და თან იცინის.

ელისაბედი — ბებიაჩემს რაც არ უნდა ვუთხრა, მაინც შოკოლადს მომიტანს...

(ისიც ბავშვს ეფერება).

— რა გიხარია, გენაცვალე ასე? კი, მალე მოვა მაშინ, დედისთან ერთად. გაიცინე, გაიცინე! ნელო, ბიჭო, არ დაიხრჩო!

მეორე მოქმედება

(სამზარეულოში წინსაფარიანი ლევიანი სალათას აკეთებს, ისეა გართული საქმით, ბაოს შემოსვლას ვერ ამჩნევს. ბაო მიეპარება და ფერდებში ცერებს წაქრავს).

ლევიანი — (მოთლოდნელობისაგან შეხტება) აჰ!

ბაო — (სიცილით) რა იყო, ლევან, შეგეშინდა?

ლევიანი — ძალიან შეგეშინდა.

ბაო — მაბატე.

ლევიანი — სანამ ჩემი ცოლი იყავი, რატომ არ მაშინებდი ასე?

ბაო — შენი ცოლი რომ ვიყავი, ვითომ სადილის კეთებას გიშლიდი? რაღაც არ მახსოვს... ყველანი უკვე სხედან, არ მოდიხარ? მათიკომ გიკითხა-

ლევიანი — ზეითუნის ზეთი ხომ არ გაქვს შემთხვევით, მე ვერ ვნახე.

ბაო — შენ წარმოიდგინე, მაქვს.

კარადაში უნდა გენახა, ქვემო თაროზე.

ლევანი — (კარაიდან იღებს ზეთის ბოთლს) ვერ უყურებ ბაოს!

ბაო — ელისაბედმა მოიტანა ამას წინათ, სად ეშოვნა, არ ვიცი.

ლევანი — ახლა უკვე ნამდვილი სალათა გამოვა! მათიკოს გარდა, სხვა ვინ გყავს სტუმრად?

ბაო — ჩემი და გაბლავს, ქმართან ერთად. ერთი ჩემი ნაცნობია...

ლევანი — არჩილი?

ბაო — არჩილს იცნობ?

ლევანი — მე და არჩილი, სხვათაშორის, ერთ კლასში ვსწავლობდით!

ბაო — ერთხელაც არ წამოგცდენია!

ლევანი — არც იმას უთქვამს?

ბაო — არც იმას უთქვამს.

ლევანი — ისე, კაცმა რომ თქვას, უცნაური ყოა ნამდვილად...

ბაო — რა არის უცნაური?

ლევანი — (სიცილით) ყველამ რომ ერთ დღეს მოვიყარეთ თავი.

ბაო — რა გაციინებს?

ლევანი — ვიტყვი?

ბაო — ეს შემთხვევით მოხდა. მაგალითად, არჩილს სრულებით არ გელოდებოდი. არა, უმჯობესია იცინო.

ლევანი — ჰოდა, ვიცი.

ბაო — ბარემ ნინოც მოგეყვანა და, მართლაც, ყველანი ანუ, როგორც იტყვიან, სრული შემადგენლობით ვიქნებოდით.

ლევანი — ჰო, ნინო გვაკლია...

ბაო — წამოგეყვანა მერე, ვითომ რა მოხდებოდა?

ლევანი — არაფერი...

ბაო — რასაკვირველია, არაფერიც არ მოხდებოდა! როგორც გავიგე, ცოლად ირთავ, მართალია?

ლევანი — თბილისში რა დაიშალება...

ბაო — მიბასუხე, მართალია თუ არა?

ლევანი — რაღა დროს ჩემი ცოლის შერთვა!

ბაო — ეგ არასოდეს არ არის გვიან. (პაუზის მერე).

— ნინო კერძების გაკეთების ნებებს?

ლევანი — ახლოს არ მაკარებს.

ბაო — რატომ?

ლევანი — ვერაფრით გავაგებინე, ჩემი ხელით გაკეთებული კერძი რომ მიყვარს. ხომ არ ვეტყვი, შენ რომ დამაჩვიე საჭმელების კეთებას. არა, საყვედურით არ გეუბნები, პირიქით, ამისთვის გულწრფელად მადლობელი ვარ შენი. აქ რომ მოვდივარ, გული პირდაპირ სამზარეულოსკენ გამიწევს ხოლმე. შეიძლება თამამად ითქვას, ამ სახლში ყველაზე კარგი დრო სამზარეულოში მაქვს გატარებული. კობლებიანი ჭამი რა უყავი?

ბაო — გატყდა.

ლევანი — რას მეუბნები?! როგორ მეწყინა...

ბაო — მე გამოიტყდა, შემთხვევით.

ლევანი — სულ ამას გეუბნებოდი, დაუდევარი ხარ-მეთქი, არ გჭეროდა და აჰა, ბატონო!

ბაო — ვიცი, რომ გეწყინებოდა...

(უცებ გადაიკისკისებს).

ლევანი — (გაკვირვებული) რა იყო, რა გაციინებს?

ბაო — იცი, რა გამახსენდა — ხელის სათხოვნელად რომ მოხვედი აქ, პირველად: როიალივით შემოგიტანეს ამხანაგებმა ოთახში: შავი კოსტუმი, შავი ბაბთა, შავი ფეხსაცმელი...

ლევანი — (ღიმილით) მიჭერდა, სხვათაშორის, ძალიან.

ბაო — ვილაკამ შეგაცდინა, თორემ შენ ასე სასაცილოდ არ ჩაიცვამდი.

ლევანი — (ღიმილით) როიალი რომ ვაგახსენა!

ბაო — (სიცილით) ჰო, როიალივით შემოგიტანეს!

ლევანი — და მაინც ის დრო სჭობდა...

ბაო — ოჰო?

ლევანი — ახალგაზრდები ვიყავით... მამაშენი ცოცხალი იყო...

ბაო — იმან მოისურვა, აქ გვეცხოვრა...

ლევანი — იმან კი არა, შენ არ მიატოვე!

ბაო — უნდა მიმეტოვებინა?

ლევანი — მაგას არ გეუბნები...

ბაო — მერე ეს კარგია თუ ცუდი?..

ლევანი — ელისაბედი რომ გაჩნდა, როგორ გაიხარა...

ბაო — მინდოდა, ელისაბედსაც დამახსოვრობოდა...

ლევანი — იშვიათი აღამიანი იყო... როგორ გაუხარდა, ელისაბედი რომ დაფარქვით ბავშვს!

ბაო — დედაჩემის სიყვდილმა გატება, თორემ ახლაც ცოცხალი იქნებოდა... ვერ გაძლო უიმისოდ.

ლევანი — ჰო, ვერ გაძლო...

ბაო — რა მაგის პასუხია და ახლა რომ მოგვარდე და გაკოცო, იყვირებ?

ლევანი — რა თქვი? მომვარდე და მაკოცო? ჰა-ჰა-ჰა! ვიყვირებ კი არა, ქვეყანას შეგვიყრი!

ბაო — მაშინ მოიხსენი წინსაფარი და წამოდი.

ლევანი — (სიცილით) ვითომ ჩემი წინსაფარი გადელეგებს ასე?

ბაო — (სიცილით) ვითომ შენ არ გინდა ჩემი კოცნა?..

(შეცვლილი ხმით).

— იცი, ვინ მოკვდა: მეორე სართულზე რომ ცხოვრობდა, სანდრო, თუ განსოვს...

ლევანი — „მოსკვიჩი“ რომ ყავდა?

ბაო — ჰო...

ლევანი — რას ვეუბნები?

ბაო — საბურავები დააძვრეს ერთხელ და ასევე დარჩა, აგურებზე შეყვებულნი.

ლევანი — ყავდა ვინმე?

ბაო — არავინ...

ლევანი — საწყალი...

(პაუზა).

— ბაო, ხომ ვცხოვრობდით მე და შენ ერთად, თუ დამესიზმრა?

ბაო — როგორ არა, ნამდვილად ვცხოვრობდით, თანაც, სულ ასე ტკბილად.

ლევანი — მერე რა მოხდებოდა დადგემა?

ბაო — რა ვიცი...

(პაუზა).

— (თითქოს რაღაცას ხმამაღლა იხსენებს) — შემოვიდა, კუთხეში დაჯდა, ფეხი ფეხზე გადაიდო, გულზელი დაიკრიფა. არც კი მახსოვს, ის სკამი ადრეც თუ იდგა იქ, შეიძლება საგანგებოდ მისთვისაც კი დადგეს კართან, საიდანაც მთელი ჩვენი ლაბორატორია, ანუ, როგორც ჩვენ ვეძახით, „სამხეცე“, მოჩანდა. აგერ ოცი წელი ხდებდა, რაც ამ ლაბორატორიაში ვმუშაობ, იქ დავიკავი საკანდიდატო, სადოქტორო და ამ ხნის განმავლობაში ერთი ხეირიანი კაცი არ შემოსულა, რა თქმა უნდა, ჩვენი ინსტიტუტის დირექტორს არ ვგულისხმობ, ოთხმოცდაათს გადაცდა და დიდხანია ჩვენთან, ანუ ამქვეყნად აღარ ითვლება.

ლევანი — არ მინდა, არ მაინტერესებს.

ბაო — (თითქოს ლევანის სიტყვები არც კი გაუგონიაო) ყველაფერი ვიცოდი მის შესახებ, მისხალ-მისხალ, ყველა ნაბიჯი, ყველა ინსტიტუტში, ყველა ინსტიტუტის ყველა ოთახში, ორი წლის განმავლობაში მხოლოდ მაგაზე ლაპარაკობდნენ, თუ როგორ გაექცა ასეთ ლამაზ, სახელოვან მამაკაცს ცოლი და ვიღაც ბათუმელ ექიმს ჩამოეკიდა კისერზე. ქმარი და ორი ქალიშვილი მიატოვა...

ლევანი — არ მაინტერესებს-მეთქი, ხო გითხარი!

ბაო — (თითქოს არ ესმის) ასე რომ, ძალიან სასურველი სტუმარი გახლდათ და, ამასთანავე, რა თქმა უნდა, მოულოდნელიც. თუმცა, მისი პროფესიისა და გაქანების კაცი ჩვენს ლაბორატორიაში ადრეც უნდა შემოსულიყო, თუნდაც, იმიტომ, რომ ჩვენნაირ ცდებს ისინიც ატარებდნენ თავიანთ ინსტიტუტში, ისინიც, ჩვენსავე, ცხოველთა ნევროზებს აკვირდებოდნენ. დიახ, ცხოველებსაც აქვთ ნევროზი, უნდა ნახო, რა ნევროსტენიკი თავგები გვყავს!

ასე რომ, ძალიან ნუ მეტიჩრობ შენი ნევროზით. იჯდა გულზელდაკრეფილი და მე მიყურებდა. მე ჩემთვის რაღაცას ვწერდი. ყოველთვის ვგრძნობ, როცა მიყურებენ. თავი აფწიე და შევხედე. თვალი არ მოუშორებია, სახე არ შეცვლია... ასე გავიცანი არჩილი...

ლევანი — მე რატომ მიყვები ამას?

ბაო — ისე...

(შემოდის ელისაბედი, ძველებური საათი უჭირავს. ელისაბედს ფეხდაფეხ შემოაყვება ბებიაშის ვენერა).

ელისაბედი — აი, რა მომიტანა ჩემმა ძვირფასმა ბებიამ!

ვენერა — მეფერამეტე საუკუნისა, უბრალო არ გეგონოს!

ელისაბედი — საათი კი არა — გუგულის გალიაა!

ვენერა — გამოხტება და დიძახებს: გუ-გუ, გუ-გუ! მაგრამ არ მუშაობს!

ელისაბედი — მე ციყვი ვთხოვე, ბებიამ კი გუგული მომიყვანა!

ვენერა — გუგული დაახლოებით ციყვი!

ელისაბედი — დიდი მადლობა, ბებიო!

ვენერა — რომ არ მუშაობს, მაგას ყურადღებას ნუ მიაქცევ. რაც თავი მახსოვს, სულ ასე იყო, არავის უთქვამს, რატომ არ მუშაობსო. არც ხელოსანთან წაგვიღია. დროს ყველა საათი აჩვენებს, ამას სხვა დანიშნულება აქვს შეხედვებზე, გაგახსენდება, რომ არსებობდა სხვა დროც, სხვა ხალხიც... ხომ მართალია, ბაო?

ბაო — მართალს ბრძანებთ, დედა.

ვენერა — ასე რომ...

ელისაბედი — (იძახის) გუ-გუ, გუ-გუ!

ბაო — სტუმრები მივატოვეთ, სი-რცხელია...

ელისაბედი — ეს საათი აი აქ იყოს, კარადის თავზე, დროებით.

(კარადის თავზე დებს საათს).

ვენერა — ბაო, შენმა დაიკომ სიცილით დაგვხოცა, ისეთ კარგ გუნება-

ზეა. ძალიან მზიარული გოგონაა!
გინგლინიქსეკა

ბაო — შოთიკოს ბრალია ისე ანებივრებს, ვითომ მაგის მეტს ცოლი არ ყოლია! ნორას ბავშვობაში ხერხემლის გამრუდება ჰქონდა... თუმცა, ეს ბევრჯერ მაქვს მოყოლილი.

ვენერა — მე, მაგალითად, პირველად მესმის.

ბაო — მთელი ბავშვობა და მერეც, კარგა ხნის განმავლობაში ევპატორიის რომელიღაც სანატორიუმში გაატარა, ხეიბარ, გააფებულ, თითქმის გამხეცებულ ბავშვებს შორის. მერე, როცა, გამოჩანმრთელდა, ძალიან გაუჭირდა შეჩვეოდა ჩვეულებრივ, ადამიანურ ცხოვრებას. მოკლედ მაიმუნებით იყო. ახლა მის ქმარს რომ ჰკითხო, მაგაზე ლამაზი, მაგაზე ჰკვირანი და მაგაზე დარბაისელი ქალი არ დადის ჰქვეყანაზე...

ვენერა — სიყვარული ბრმააო, ამბობენ.

ბაო — მართალი ბრძანდებით, დედა. ხელისგულზე ატარებს, აღმერთებს...

ვენერა — კი, ძალიან მზიარული გოგოა! ო, როგორი დიდებული სალათა გაუკეთებია ლევანს, მარტო შეხედვა ერთ რამედა ღირს! მოდი, მე წავიღებ ამ სალათას. წავიდეთ, ელისაბედ, წამომყვიე!

(ბეზიასა და შვილიშვილს დიდის ამბით მიაქვთ სალათა).

ლევანი — (სიცილით) რა უცნაური ქორწილია. პირველი ქმარი და დედამთილი მაყრებად, მგონი, ჯერ არც ერთ ქალს არ ყოლია. ყოველ შემთხვევაში, მე არ გამოგონია. ყოჩაღ, ბაო, ყოჩაღ!

ბაო — (სიცილით) აბა, შენ რა გეგონა!

ლევანი — (წინასაფარს იხსნის, ზედ ხელებს იშრალავს, სკამზე დაადებს, კედელზე მიკიდებულ პიჯაკს ჩამოხსნის, ჩაიცვამს) ყოჩაღ...

ბაო — იცი, ნამდვილად უცნაური რა არის? გითხრა?

ლევანი — მითხარი.

ბაო — ნამდვილად უცნაურია ის, შენ რომ ასე სხვანაირად ლაპარაკობ! ლევანი — მაინც როგორ ვლაპარაკობ?

ბაო — თითქოს რაღაცას ნანობდე. ლევანი — რას უნდა ვნანობდე მაინც?

ბაო — მე რა ვიცი, ეგ შენს თავს კითხე.

ლევანი — მე და შენ ყველაფერი გვქონდა, გარდა... როგორ გითხრა... ამაზე ნაშრომად ვფიქრობ ხოლმე... მოკლედ, ბედნიერები არ ვიყავით არც მე და არც შენ. ადამიანს კი უიმისოდ გაძლება არ შეუძლია.

ბაო — ვითომ ვინმემ იცოდეს, რა არის ბედნიერება.

ლევანი — მე, პირადად, მაშინ ნამდვილად არ ვიციდი, ახლა კი ვიცი.

ბაო — აი, მე არ ვიცი და, სიმართლე რომ გითხრა, არც მჭირდება.

ლევანი — ბედნიერება სიმშვიდე ყოფილა... შენც გჭირდება, როგორ არ გჭირდება, ოღონდ, გრცხვენია ამის აღიარება. ახლა ბევრი რამის გვრცხვენია, არადა, ის ბევრი რამ აუცილებელია ადამიანური ცხოვრებისათვის. მაგალითად, გვრცხვენია ბედნიერების, სიყვარულის, გვრცხვენია ერთგულების, თანაგრძობის, სათნოების, თავდადების... თითქოს ყველაფერი ეს წარსულს ჩაბარდა, უფრო სწორად — დაძველდა ადამიანისათვის კი აუცილებელია ბედნიერი იყოს, უყვარდეს, ვიღაცას თანაუგრძობდეს... ახალი ბედნიერების, ახალი სიყვარულის გამოგონება არ შეიძლება. ზოგი მაინც იგონებს ბედნიერებას, ტყუილებისაგან აკოწიწებს, იჭერებს, ბედნიერი ვარო, მაგრამ მალე ხვდება, რა მწარედ ცდება. ნამდვილსა და ტყუილ ბედნიერებას ერთი საერთო ნაკლი აქვს — არ შეიძლება მარადიული იყოს. თუმცა, რა აზრი აქვს ბედნიერება მარადიულია თუ წუთიერი, თუკი ნამდვილი არ არის?

(უკიდებს სიგარეტს).

... სასწრაფოს რომ გამოვიძახებდი, არც გამომხედავდი ხოლმე...

ბაო — იმიტომ რომ გეჩვენებოდა, ცუდად ვარო. მეც მომაწივებოდა (უკიდებს სიგარეტს).

ლევანი — არა, იმიტომ, რომ გული მქონდა, ნერვები უმსგავსობას ვერ ვიტანდი.

ბაო — რასაც სხვები ყურადღებასაც კი არ აქცევდნენ!

ლევანი — ჰო, მშვიდად, აუღელვებლად ვპირუტყვდებოდი.

ბაო — ნუ აპარბებ.

ლევანი — მე ვაპარბებ?! ბაო — მერე გულის ხეთქვით უშველიდი მაგას? რატომ განგაშს არ ტეხდი, თუკი ამას ამჩნევდი! მარტო შენ, ლოგინში გემართებოდა სიმართლის თქმის შემოტევა! ნუ გეშინია, ამ საქმეში მარტო არა ხარ, უმრავლესობას ეს ავადმყოფობა ჰქირს. მე შენ უფრო, მე შენ უფრო...

ლევანი — თქვი!

ბაო — გითხრა?

ლევანი — მითხარი!

ბაო — მაგარი მეგონე! შენ კი ხელებს უკოცნიდი ექთანს, ღამით ნემსს რომ გიკეთებდა, ფანჯრიდან გადახტომა გინდოდა, რაიმე იღვისთვის კი არა, ელემენტარული ნევროზული შემოტევის გამო. იმაზე რატომ არ გიფიქრია, ბოროტება იმიტომ არის ძლიერი, რომ ჩვენა ვართ სუსტები. მომეცი სიგარეტი!

(სიგარეტიდან უკიდებს სიგარეტს).

— (ღიმილით) გამაბრაზე...

ლევანი — (შეცვლილი ხმით) ადამიანს ყურადღება და მზრუნველობა ჰჭირდება...

(იყვირებს).

— დიას, ადამიანები ვერ ძლებენ უერთმანეთოდ! ვიღაცას ხომ უნდა შენჩივლო, მტკივაო, პასუხად ვიღაცამ ტყუილად მაინც ხომ უნდა შეიცხადოს, ტყუილად მაინც ხომ უნდა გადააქნიოს თავი!

ბაო — შენ მწერალი ხარ, თანაც კარგი. შენი საქმე წერაა!

ლევანი — დიდი მადლობა შეხსენებისთვის, ეგ, რომ მაინც დანამდვი-

ლებით ვიცოდე... (უეცარი გაცხარებული) შენ კი ვითომც არაფერი, ვითომც ნევროზიანი თავი ვიყავი, თუმცა, უეცრავად, ნამდვილად განდიდების მანიითა ვარ შეპყრობილი. — სად მე და სად ის თავი, შენი საფიქრალი, შენი სალოლიავებელი!...

ბაო — ღმერთო, რა გვეშველება!

ლევანი — რატომ ამბობ მაგას?

ბაო — ისე...

ლევანი — მაინც?

ბაო — (ღიმილით) თავზე ეკვიანობ?

ლევანი — ჰო, თავზეც! თავზეც! გასაგებია?

ბაო — გჩვენებოდა ყველაფერი.

ლევანი — ისიც მეჩვენებოდა, ერთხელ ღამის სამ საათზე რომ წამოხტი, ჩაიცვი და საღაღაც წახვედი? ფანჯრიდან ვიყურებდი, როგორ ჩაჯექი მანქანაში. სად, სად წახვედი იმ შუალამისას? ხომ არასოდეს მიკითხავს, ახლა ხომ აღარავითარი მნიშვნელობა აღარა აქვს, ახლა მაინც მითხარი სიმართლე!

ბაო — (ცოტა ხნის პაუზის მერე) ბერდები...

ლევანი — მათიკოსთან ავდიოდი ხოლმე, იმიტომ, რომ იმასაც არ ეძინა, იმიტომ, რომ ჩემი დანახვა შუალამისას მარტო მათიკოს გაუხარდებოდა, ისიც ხომ მარტო იყო, ჩემსავეთ. პასიანს შლიდა, თან შვილსა და შვილიშვილებზე მიყვებოდა... შენ კი... მოკლედ, ვიტანჯებოდი და ვერ გიტანდი!...

ბაო — ვიცი...

ლევანი — ჰო, ვბერდები, ვბერდები...

(ბაო მივა და თმაზე ხელს გადაუსვამს, ლევანი ხელს დაუქერს).

— მითხარი!

ბაო — არ შემეძლო, აღარ შემეძლო შენი უმწიბრის ყურება...

ლევანი — ძალიან ვწვალობდი.

(ბაო სკამზე ჩამოჯდება).

— იცი, აღამიანს რა კლავს? აუხდენელი ოცნებები, მეტი არაფერი. ოცნება, თუ არ ასრულდა, ისე გაიზრდება, რომ გულს გაგიხეთქავს. აი, მე,

მაგალითად, რაზე ვოცნებობდი? — ქსეცილოც კია სათქმელად. მენდობდი ცენტრალური სიბედიით წავსულიყავი ქალაქგარეთ. ეს იყო და ეს... მხარზე თოფი გადაშეკიდა, ვითომ სანადიროდ მივდიოდი. ესეც ვერ ავისრულე. თუმცა ველოსიპედიც ვიყიდე და თოფიც მაგრამ ვერც ველოსიპედის ტარება ვისწავლე და ვერც თოფის სროლა. წარმოგიდგენია! სხვა ოცნებებზე რაღა უნდა ვთქვა!

ბაო — ველოსიპედით შორს ვერ წახვალ!...

ლევანი — შენ გგონია, თოფით მოკლავ რამეს?

ბაო — მაგრამ ჯანმრთელობის მხრივ აშკარად ხომ უკეთესად ხარ?

ლევანი — ჰო, კარგადა ვარ... უკეთესად... მაგრამ...

ბაო — რა მაგრამ? რატომ გაჩუმდი, განაგრძე!

ლევანი — (სიცილით) უშენოდ დავრჩი!

ბაო — (სიცილით) რაო, უყურადღებობა მოგენატრა?

ლევანი — (სიცილით) შენ წარმოიდგინე, მომენატრა!

ბაო — (სიცილით) დედაშენმა არ გაიგოს, თორემ გაჩვენებს მონატრებას.

ლევანი — სულ ტყუილად გძულს დედაჩემი.

ბაო — მძულს?

ლევანი — რა ქნას, შეილი უყვარს...

ბაო — რატომ უნდა მძულდეს?

ლევანი — ...განა ეს საყვირველია?

ბაო — შენ მაინც შენსას ამბობ!

ლევანი — სხვა არავინა ყავს ჩემს მეტი.

ბაო — ჰოდა, ახლა მთლიანად მისი ხარი ბიჭო, ვისი ხარ, მალხაზი, დაურჩი დედაშენსაო! ჰოდა, დაურჩი კიდევ! წამო, გავიდეთ სტუმრებთან, სირცხვილია.

ლევანი — შენ წადი, მე ცოტა ხანს დავრჩები.

ბაო — არ გშია?

ლევანი — არა, აღარ მშია.

ბაო (შეცვლილი ხმით) მეც მინდოდა ვინმეს ნამდვილად, აი, ისე, როგორც წიგნებშია, ვყვარებოდი. მინდოდა კი არა, ჩემთვის აუცილებელი იყო იმის ცოდნა, რომ ვილაცას ვუყვარვარ. ქალი სხვანაირად ვერ გაძლებს, უნდა სჩქროდეს, რომ ვილაცას უყვარს, თორემ ისე წონასწორობას ვერ შეინარჩუნებს, სადმე წაიფორბილებს უსათუოდ. ამას წინათ „ბავშვთა სამყაროში“ თოჯინა ვნახე, შენ მიგამსგავსე, ვიცი დე და ჩემს საწოლთან, ნათურის აბაჟურზე ჩამოვკიდე, ასე გახდი ისევ ჩემი ოთახის მუდმივი ბინადარი. მომწონდა, როცა გამოვიხედავდი და შენს სახეს დავინახავდი. ნათურას მალლა ავწევდი და მაშინ შენი უზარმაზარი ჩრდილი შეშლილივით დაძრწოდა ოთახში. იცი, მიხაროდა იმაზე ფიქრი, რომ იტანჯებოდი... ადამიანი, ეტყობა, ოცნებაში ცხოვრობს ნამდვილად.

ლევანი — გინდოდა, რომ მე მყვარებოდი?

ბაო — ჰო...

ლევანი — უცნაურია.

ბაო — შენ გგონია, სულერთია, ვის უყვარხარ?

ლევანი — დავიბენი, ან არაფერი არ მივამის, ანდა...

ბაო — (სიცილით) ანდა, მე ვაფრენ!

ლევანი — ბაო, იცი, რომ ნინო ტყუილია, იცი, რომ ნინო ჩემი მოგონილია, იცი, რომ არავითარი ნინო არ არსებობს?

(მივა, მის წინ დაიჩოქებს, თავს კალთაში ჩაუდებს, ტირილით).

— არ არსებობს!... არ არსებობს!... მე მოვიგონე!... ტყუილია! ნინო არ არსებობს.

ბაო — ლევან, ადექი ახლავე, რას შერები? ადექი-მეთქი!

(შეცვლილი ხმით).

— მე ვიცოდი, ვიცოდი...

(ლევანი თავს ასწევს, შეხედავს).

— რა იცოდი? ვინ გითხრა?

ბაო — ვის უნდა ეთქვა... ისე, ვიცოდი...

(ლევანი წამოდგება, საბუდეზე წასვლა ჩამოსვლამ).

ლევანი — მართალი ხარ, ადამიანი ოცნებაში ცხოვრობს ალბათ ნამდვილად... ჰო, არავითარი ნინო არ არსებობს, ჩემი ფანტაზიის ნაყოფია... მაგრამ ეს არაფერს არ ცვლის...

ბაო — იცი, ლევან, შენ ზედმეტად კეთილი კაცი ხარ!

ლევანი — ოჰო?

ბაო — ჰო, ზედმეტად კეთილი!

ლევანი — რას ნიშნავს „ზედმეტად კეთილი“? მე არ მიყვარს კეთილი ადამიანები!

ბაო — იმიტომ, რომ თვითონ კეთილი ხარ! ოღონდ, ერთ რამეს გეტყვი და არ გეწყინოს: სიკეთე და სუსტი ნებისყოფა ერთად საშინელებაა. თუ კეთილი ხარ, ძლიერი ნებისყოფაც უნდა გქონდეს, თორემ ბევრს დალუპავ შენი სიკეთით...

(შემოდის ელისაბედი, ჭუჭყიანი თევზების გროვა შემოაქვს).

ელისაბედი — დედა, იცი, ბიჭიკო მოვიდა!

ბაო — ბიჭიკო ვინ არის?

ელისაბედი — აღარ გახსოვს?

ბაო — ტელევიზორის გამკეთებელი?

ელისაბედი — ეტყობა, ძალიან შევეცოდეთ...

ბაო — რა დროს ტელევიზორია, ელისაბედი?

ელისაბედი — გავუშვა?

ბაო — არა, რას ამბობ! პირიქით, ხელი ჩასკიდე, თოკით დააბი, დასვი, ასაღილე. პატივი ეცი. მაგის გაშვება როგორ შეიძლება!

ელისაბედი — თანაც, თვისით მოვიდა, ჩემი ხათრით!

ბაო — მითუმეტეს! წავალ, სტუმრებს მიგხედავ თქვენც წამოდი. გესმის, ლევან?

(გადის).

ელისაბედი — მამა, არ მოდიხარ?

ლევანი — აი, მოვდივარ.

ელისაბედი — იჩხუბეთ?

ლევანი — რატომ უნდა გვეჩხუბა?

ელისაბედი — იცი, დედა ნორამ შამპანური დალია!

ლევანი — რას მეუბნები?

ელისაბედი — აბა!

ლევანი — (სიცილით) რა გვეშველება ახლა!

ელისაბედი — არაფერი! დავიღუპეთ!

ლევანი — იცი, დედაშენმა მითხრა, თურმე მე ზედმეტად კეთილი ვყოფილვარ!

ელისაბედი — შენ?

ლევანი — ჰო, მე.

ელისაბედი — კი მაგრამ, ზედმეტად კეთილი რას ნიშნავს?

ლევანი — არ ვიცი.

ელისაბედი — ნეტა, ვინმემ თუ იცის?!

ლევანი — როგორ გითხრა...

ელისაბედი — ბაო ისე არ იტყოდა, უნდა გავიკითხოთ ნაცნობებში, იქნებ ვინმემ იცოდეს, რას ნიშნავს ზედმეტად კეთილი.

ლევანი — (ფიქრიანად) მართალი ხარ, ისე არ იტყოდა...

ელისაბედი — ამ ბოლო დროს ხშირად ლაპარაკობს შენზე.

ლევანი — მაინც რას ამბობს?

ელისაბედი — მიყვება რაღაცეებს.

ლევანი — მაინც რას?

ელისაბედი — (მღერის) ეძინება ჩემს გოგონას, ეძინება ელისაბედს, აა...

ლევანი — ეგ რა არის?

ელისაბედი — არ გახსოვს?

ლევანი — (მღერის) ეძინება ჩემს გოგონას, ეძინება ელისაბედს, აა. არა, არ მახსოვს!

ელისაბედი — ერთი ძია არჩილს უნდა ვკითხო...

ლევანი — რა უნდა ვკითხო ძია არჩილს?

ელისაბედი — რას ნიშნავს „ზედმეტად კეთილი“?

ლევანი — შენ... ძი...
ნობ?

ელისაბედი — კი, ვიცნობ.

ლევანი — მერე?

ელისაბედი — რა მერე?

ლევანი — როგორი კაცია ძია არჩილი?

ელისაბედი — როგორია და... როგორ გითხრა... მოკლედ, ჰომო საბინეია!

ლევანი — ეგ არ არის ცოტა.

ელისაბედი — რა თქმა უნდა.

ლევანი — მეტი არაფერი?

ელისაბედი — მეტი რა უნდა იყოს?

ლევანი — მართლაც, რა უნდა იყოს მეტი?

ელისაბედი — (მღერის) ეძინება ელისაბედს აა!..

ლევანი — (ძალიან მკაცრად) შენც დედაშენივით უფულო ხარ!

ელისაბედი — მამა?

ლევანი — (თითქოს გამოფხიზლდო, სიცილით) ის თუ გახსოვს, როგორ ვთამაშობდით მე და შენ ერთად?

ელისაბედი — ვთამაშობდით?

ლევანი — არ გახსოვს?

(თავზე ქვავს იხურავს, ზედ კოვზს უბრაბუნებს).

—, აი ასე! ძალიან მოგწონდა! კისკისებდი და კისკისებდი.

ელისაბედი — ასე?

(ახლა ის იხურავს ქვავს, ახლა ის უბრაბუნებს ზედ კოვზს).

ლევანი — ჰო, მასე!

ელისაბედი — კარგი თამაშია.

ლევანი — ზოგჯერ ცხენი ვიყავი, ზედ შემასკუბდებოდი და ჰერი ფეხებს მირტყამდი გვერდებში, ეს თამაშიც ძალიან გიყვარდა.

(ართმევს ქვავს და ისევ იხურავს, ისევ უბრაბუნებს კოვზს).

— ზედმეტად მასხარა ვიყავი, ზედმეტად კეთილი, ზედმეტად მშინარა! ექთანს ხელს ვუკოცინდი ზოლმე. ფანჯრიდან გადამხტარხარ როდისმე?

ელისაბედი — მამა?

ლევანი — (მღერის) ეძინება ელი-

საბედს, უძინება ელისაბედს, ეძინება ელისაბედს, აააა!

ელისაბედი — მე წავალ...

ლევანი — (იხდის ქვაბს) ჰო, წადი...

(ელისაბედი მიდის. ლევანი სიგარეტს უკიდებს. შემოდის არჩილი).

არჩილი — რამდენჯერაც არ გიკითხებ, სამზარეულოშიაო, მითხრეს. რას აკეთებ აქ, რატომ არ გამოდიხარ. როდის გახდი ასეთი კულინარი! გამარჯობა, ლევანი!

(ერთმანეთს ხელს ართმევენ).

ლევანი — სწორედ ამ წუთას ვაპირებდი წამოსვლას... როგორა ხარ? ქუჩაში რომ შემხედროდი, ვერც გიცნობდი ალბათ. ორმოცი წელია, არ მიხანბიხარ.

არჩილი — ჰო, თითქმის... ორმოცი წელი, წარმოგიდგენია შეიძლება, აქ ჩამოვყადე?

ლევანი — როგორ არ შეიძლება... ზოგი ამდენს ვერც ცოცხლობს...

(არჩილი სკამზე ჯდება, სიგარეტს უკიდებს).

არჩილი — მე დღეს შემთხვევითა ვარ აქ...

ლევანი — არ არის საჭირო...

არჩილი — ნამდვილად შემთხვევითა ვარ!

ლევანი — რა ჩემი საქმეა!..

არჩილი — მომისმინე!

ლევანი — მოდი, მაგაზე ნუ ვილაპარაკებთ!

არჩილი — განა არ ვიცი, რომ ჩემი გულსთვის არ გამოდიხარ ამ ბუნკერიდან! შენ გგონია, ჩემთვის ადვილია ამაზე ლაპარაკი? მე, რა თქმა უნდა, ვიცოდი ყველაფერი, მაგრამ ზომ ზდება... ახლო შეგობრებსაც ემართებათ ხოლმე, განუყრელ შეგობრებს.

ლევანი — რამდენსაც გინდა, იმდენს დაგისახელებ. სისულელეა ამაზე ფიქრიც კი, მე სრულებით არ ვადანაშაულებ. მითუმეტეს, რომ არც უფლება მაქვს...

არჩილი — მაგას ნუ იტყვი! უფლება რა შუაშია? ზომ არსებობს კიდევ

რაღაც, აი, თუნდაც, ყველასგანაც უფრო წყებული — სინდისი!

ლევანი — მართალი ხარ, სინდისია, რაც ადამიანს მხეცისგან ასხვავებს. მეტი კი არაფერი. საშინელებაა სინდისის ქენჯნა.

არჩილი — მართალი ხარ, საშინელებაა.

ლევანი — იმიტომ არის ადამიანი ყველაზე ძლიერი ცხოველი, რომ ამასაც უძლებს. ლომი სინდისმა თუ შეაწყუბა, ანტილოპა რატომ შეეკვამეო, დილუბება.

არჩილი — (ღიმილით) შენი თქმით გამოდის, რომ სინდისი სისუსტე ყოფილა.

ლევანი — ლომისთვის, რა თქმა უნდა!

არჩილი — მაინც რა არის სინდისი, როგორ გგონია?

ლევანი — (სიცილით) სინდისია ის, რაც მე და შენ არ ვაგვიჩნია!

არჩილი — (სიცილით) აბა ლომები ვყოფილვართ!

ლევანი — ჰო, ლომები... მოკლედ, არავის ბრალი არ არის... ბაომ, საერთოდ, არც კი უნდა გაიგოს...

არჩილი — მართლაც, რატომ უნდა გაიგოს, რა საჭიროა!

ლევანი — კარგი, გვეყოფა ამაზე ლაპარაკი... კი მაგრამ, რა არ უნდა გაიგოს?

არჩილი — ისე ვთქვი...

ლევანი — მაინც?

არჩილი — იცი, მე დავუმაღე, რომ გიცნობდი.

ლევანი — მე კი ვუთხარი.

არჩილი — თუმცა ამას რა მნიშვნელობა აქვს!..

ლევანი — არაფერი.

არჩილი — იცი, აქეთ რომ მოვდიოდი ვინ შემხვდა ქუჩაში? „წრიბა“!

ლევანი — „წრიბა“?

არჩილი — ალექო სილაგაძე. ჩემს გვერდით რომ იჯდა არ გახსოვს?

ლევანი — „წრიბა“, „წრიბა“! როგორ არ მახსოვს! რაო?

არჩილი — მანქანა გამიჩერა, ტელეფონიანი შავი „ვოლგა“...

ლევანი — შენ „წრობა“ ეძახე, ეხდინდი კაცია ახლა...

არჩილი — სად მუშაობს?

ლევანი — ვერ კითხე?

არჩილი — არ ჩაეჭვევი მანქანაში, ფეხით შინდოდა გავლა.

ლევანი — ეგ „თქვენ დარჩით“ გახლავთ, ჩემო ბატონო, ასე რომ, ნუ ეხუმრებით „წრობას“!

არჩილი — „თქვენ დარჩით“? ასეთი თანამდებობააც არსებობს?

ლევანი — არ გაგიგია?

არჩილი — არა, ეტყობა, ახალია.

ლევანი — არა, საკმაოდ ძველია. „თქვენ დარჩით“ ის თანამშრომელია, უფროსი თათბირის მერე რომ იტოვებს! არჩილი — აბა, მართლა დიდი კაცი გამხდარა! (შემოდის ბაო).

ბაო — რა კარგი საზოგადოება შეყრილა აქ! მეც მომაწყვეინეთ რა სიგარეტები!

ლევანი — აი, ჩვენი ანტილოპაც მოვიდა!

ბაო — (ჭდება, სიგარეტს უკიდებს) რაო, ანტილოპაო? ეს როგორ გავიგო, ქათინაურია?

ლევანი — რა თქმა უნდა!

ბაო — დიდი მადლობა!

ლევანი — არაფრის, არაფრის...

(პაუზა).

ბაო — რატომ განუშდით, ხელი ხომ არ შეგიშალეთ?

ლევანი — არაფერი... ისე...

არჩილი — ვლამარაკობთ...

ბაო — ილამარაკეთ მერე, მე მიყვარს ჰკვიანი ხალხის მოსმენა!

ლევანი — (იმეორებს) ჰკვიანი ხალხის მოსმენა...

ბაო — ეს ისე იშვიათია ჩვენს დროში...

ლევანი — უცნაური სიზმარი ვნახე წუხელის, თითქოს სოფელში ყანას ვთოხნიდი...

ბაო — გეცხოვროს მაინც როდისმე სოფელად!

ლევანი — მერე რას ვთქვამო? გიტომაც რალაცა ნიშნავს: ჩრდილოეთს (სიცილით) მე მგონი ფესვები აგვტკივდა).

ბაო — (სიცილით) მერე, ეს სასაცილოა? თქვენს თავზე რატომ არ გეცინებათ?

ლევანი — ჩვენს თავზე რატომ უნდა გვეცინებოდეს?

ბაო — ჰო, შენ და არჩილს რატომ არ გეცინებათ თქვენს თავზე?

ლევანი — რატომ უნდა გვეცინებოდეს-მეთქი?

ბაო — აი, მე კი მეცინება!

ლევანი — მერე, გვითხარი მაინც, რატომ გეცინება?

ბაო — არ ვიცი, ღმერთმანი, არ ვიცი... მეცინება კი... რალაც აირდა-რია ყველაფერი.

ლევანი — მერე ამიტომ გეცინება? თუმცა, მართალი ხარ! ამ წუთას ჩემსა და არჩილზე უფრო სასაცილო აღმძიანები მთელი მსოფლიოს მასშტაბით არ არსებობენ! შენ ტყუილად არ გაგეცინება! ბაო, ეტყობა, მართლა ვიშსახურებთ სიცილს. უბრალოდ ორი სასაცილო კაცი შეხვდა ერთმანეთს — ერთს უკვე აღარავითარი უფლება არა აქვს ამ სახლში, მეორეს კი ჯერ არა აქვს არავითარი უფლება! ამიტომაც ვსხედვართ სამხარეულოში ემიგრანტ მთავრობასავით...

ბაო — არა, მაგიტომ არ მეცინება, თუმცა, კარგად კი იხუმრე...

ლევანი — გეითხარი, იქნებ ჩვენც გაგვეცინოს! მარტო სიცილი, მორიდებით რომ ვთქვა, ეგოიზმია, ჩემო ძვირფასო!

ბაო — არ ვიცი-მეთქი, ხომ გითხარით, ნამდვილად არ ვიცი. ისე რალაცა კი ხდება ჩვენს თავს!

ლევანი — და ამიტომ გეცინება?

ბაო — შეიძლება... შეიძლება ამიტომაც...

(ამ დროს ელისაბედი შემოიხედავს).

ელისაბედი — (გაკვირვებული) რა მშვიდად სხედხართ?!

ბაო — აბა, როგორ უნდა ვისხედეთ, ელისაბედ?

ელისაბედი — (გაკვირვებული. სიცილით) რა მშვიდად ლაპარაკობთ?!

მისამი მოკმედიბა

(დიდი ოთახი. ბიჭიკო ტელევიზორს აკეთებს, ელისაბედი თავზე ადგას. დანარჩენები მაგიდას უსხედან).

ბიჭიკო — რა მინდოდა, რა მომარბენინებდა, წავსულიყავი შინ, ტელევიზორი არა მაქვს, თუ რა. ამის კი არა ჰგავს!

ელისაბედი — (სიცილით) მართლაც, რა გრჯიდა, ხელი ხომ მოგიწერე ქალაღდზე, რალამ მოგიყვანა?

ბიჭიკო — მეც ეგ არ მიკვირს!

ელისაბედი — შოდი, ჭერ ისადილე და მერე ვააგრძელე მუშაობა. თუ ველარ შორდები, ეტყობა ძალიან საინტერესო სამუშაოა!

ბიჭიკო — რა თქვი?

ელისაბედი — ისადილე-მეთქი!

ბიჭიკო — არ მშია, არ მშია და არაფერი არ მინდა საერთოდ!

ელისაბედი — კარგი, კარგი, ნუ ბრაზობ!

ბიჭიკო — ამან კიდე — სამი შვილი მყავსო! კარგით რა, ამდენი ტყუილი არ მოგებზრდათ!

ელისაბედი — სამი კი არა, ესენი, ვისაც უყურებ, ყველა ჩემი შვილია!

ბიჭიკო — როგორ არა, როგორ არა!...

ელისაბედი — არა გჯერა?

ბიჭიკო — რას ჰქვია, არა მჯერა! მჯერა და ეგრე?!

ელისაბედი — ბაო, შოდი აქ!

ბაო — რა გინდა, ელისაბედ?

ელისაბედი — ხომ ხარ შენ ჩემი შვილი?

ბაო — რასაკვირველია!

ელისაბედი — (ბიჭიკოს) არც ახლა გჯერა?

ბიჭიკო — ხომ გითხარი, მჯერამეთქი. აი, ის ბებერი ქალიც შენი შვილია არა? ალბათ, თანაც ნაბოლარა!

ელისაბედი — შენ წარმოიდგენ, მართლაც ასეა ყოჩაღ, ბებერი როგორ გამოიყვანა!

(ფიქრიანად შესცქერის ქალბატონ მათიკოს).

— თანაც ნაბოლარა... მამა, ქალბატონ მათიკოს ლიმონათი დაუსხი.

მათიკო — არა, არ მინდა, გმადლობთ!

ლევანი — ქალბატონო მათიკო, თქვენი ვაჟი როგორ ბრძანდება?

მათიკო — (ღიმილით) კარგად, კარგად, მადლობთ...

ლევანი — თუმცა, რა კითხვა უნდა!...

მათიკო — სულ „დედა“ და „დედა“, სულ „დედა“ და „დედა“, სულ ეს აკერია პირზე, მეტი სიტყვა არ იცის. დღეში რამდენჯერ უნდა დამირეკოს, რამე ხომ არ გჯიბრდებაო. რა უნდა მჯიბრდებოდეს? შენს თავს მიხედულ-მეთქი, ვეუბნები. მაინც რეკავს და რეკავს, რეკავს და რეკავს...

ლევანი — კახა და მამუჯა როგორ არიან? ხომ არ მეშლება თქვენი შვილი-შვილების სახელები?

მათიკო — ენაცვალოთ ბებო! კახა თხუთმეტისაა უკვე, მამუჯა — ცამეტის!

ლევანი — აბა, უკვე ვაქცაყები ყოფილან!

მათიკო — ისინიც სულ „ბებოს“ გაიძახიან, სულ ტელეფონზე არიან ჩამოკიდებულები.

ლევანი — კვიცი გვარზე ხტისო...

მათიკო — ბიჭო, დამანებეთ თავი-მეთქი, ვეუბნები, სწავლაზე იფიქრეთ, სწავლაზე იფიქრეთ, სწავლაზე-მეთქი, ვინ გისმენს!

ვენერა — აი, ახლა ამ ეკლერს ვუყურებ და ვფიქრობ, ნეტავი, ისეთი ჭანმრთელი კუჭი მქონდეს, ამის ჭამა შემეძლოს-მეთქი!

ბაო — რა თქვით, დედა, რისი ჭამა შემეძლოსო?

ვენერა — ეკლერის, ეკლერის!

ბაო — გიყვართ ეკლერი?

ვენერა — ვერ ვიტან!

მათიკო — ეკლერის რა მოგახსენოთ და...

ვენერა — არც მე მოთქვამს სალაპარაკოდ!

მათიკო — რა თქმა უნდა! სხვა რაღაცას მოგახსენებთ... რაც უფრო ებერდები... ოღონდ ნუ გაგეცინებათ. ერთხელ, მგონი, ლევანსაც კი ვუთხარი... ასე მგონია, მთავარი რაღაც მავიწყდება-მეთქი!

ელისაბედი — მეც! მეც! მეც ასე მგონია, მთავარი რაღაც მავიწყდება, ენაზე მადგას და ვერ კი მოთქვამს!

ბაო — ელისაბედ, გვაცალე ლაპარაკი!

მათიკო — მაგალითად, მსოფლიოს შვიდი საოცრება აღარ მახსოვს!

ვენერა — მეც არა ვთქვი, მათიკოს მართლაც რაღაც ავიწყდება-მეთქი! მე ეგ არასოდეს არ ვიცოდი, ისევე, როგორც გამარჯვლების ტაბულა. და, საერთოდ, არასოდეს დავინტერესებულვარ ასეთი ზღაპრებით.

მათიკო — აი, მე კი ვიცოდი და დამავიწყდა... მახსოვს მხოლოდ სემირამიდას ბალი. ეს კი ძალიან ცუდია — ბალი ხომ სამოთხეს ნიშნავს!

ბაო — (თითებზე ითვლის) სემირამიდას ბალი, ეგვიპტური პირამიდები, ზევსის ქანდაკება...

ლევანი — ფიდიასის ზევსის ქანდაკება...

არჩილი — როდოსელი კოლოსი...

ბაო — არტემიდეს ტაძარი... მეტი აღარ მახსოვს!

ლევანი — ეგ რამდენია?

ბაო — ხუთი.

ლევანი — ალექსანდრიის შუქურა თქვი?

ბაო — არა, არ მოთქვამს. ესეც ექვსი — ალექსანდრიის შუქურა! აბა, მე-შვიდე საოცრება ვის ახსოვს? მე-შვიდე, მე-შვიდე საოცრება მიკარნახეთ!

მათიკო — მე ყველა დამავიწყდა, ბალის გარდა...

შოთიკო — ბარემ კუბიკებიც მოგვეტანა და პატარა სახლიც აგვეშენებინა.

ნორა — რად გინდობდა, კეთილმეპატარა სახლი?

შოთიკო — სახლობანას ვითამაშებდით.

ნორა — სულ სახლობანას არ ვთამაშობთ, შოთიკო, მე და შენ?!
ელისაბედი — აბა, ყავა ვისაც უნდა, ხელი ასწიოს!

ნორა — მაგას ჯობია, შამპანური დამისხას ვინმემ!

მათიკო — ელისაბედ, მე ჩაი მომიტანე, შენს გაზრდას!

ელისაბედი — ახლავე მოგართმევთ ჩაის. ბატონო არჩილ, თქვენ რას მიირთმევთ, ჩაის თუ ყავას?

არჩილი — სულერთია...

ელისაბედი — მამა, შენ?

ლევანი — ჩემთვისაც სულერთია.

ნორა — კი მაგრამ, გამაგიყვებს ეს ხალხი, შამპანურიც ხომ უნდა დალიოს ვიღაცამ?

ბაო — (თითებზე ითვლის) სემირამიდა, ზევსი, კოლოსი, არტემიდე, შუქურა... პირამიდა...

ელისაბედი — ეს ტორტი ყველამ უნდა გასინჯოს, დედაჩემის გამო-მცხვარია!

ვენერა — რას ამბობ, ელისაბედ, ბაომ ტორტი გამოაცხო?

ბაო — (ღიმილით) ელისაბედ, ელისაბედ!

ელისაბედი — რა იყო, დე?

ბაო — ეს ტორტი და, საერთოდ, ყველა ნამცხვარი, რასაც სუფრაზე ხედავთ, ელისაბედმა იყიდა კოოპერატივში.

ელისაბედი — ბიჭიკო, ტორტი გინდა?

ვენერა — პირველად ვნახე, ხელოსანი რომ მუშაობდეს! აი, ნამდვილი საოცრება რა არის, ეგვიპტური პირამიდა აჯობებს ამას!

ბაო — დედა, ნუ უშლით ხელს, თუ შეიძლება...

ვენერა — მიკვირს-მეთქი, სხვა ხომ არაფერი მოთქვამს!

ბიჭიკო — ქალბატონო, ერთი მე

მკითხეთ, როგორ მივირის, მაგრამ რა ვქნა!

ვენერა — ააა, მივხვდი — ესეც კოოპერატივის წევრი იქნება!

ბიჭიკო — (ღიმილით) მეც ელისაბედმა მიყიდა, ტორტივით.

ელისაბედი — ბეზიკო, დაცა, უკეთეს ნაჭერს მოგიპირი. ეგ ჩემს თევშზე გადმოდღე. აი, ასე, ყოჩაღ. აი, ხელსაზოცი!

ვენერა — უცნაურია, აი, ამ წუთას არაფერი მაწუხებს, არაფერი არ მტკივა!

შოთიკო — საერთოდ, რა გაწუხებთ, ქალბატონო ვენერა?

ვენერა — ყველაფერზე მეტად მაინც წწევია მაწუხებს, შემკამა პირდაპირ!

შოთიკო — არ უნდა შეაჰმეფინოთ თავი.

ვენერა — მასწავლეთ, ბატონო, როგორ მოვიქცე?

შოთიკო — ცურვაზე იარეთ.

ვენერა — ჩემს ასაკში?

შოთიკო — და იქნებით ჩიტივით.

ვენერა — ჩიტივით თუ თევზივით?

შოთიკო — თქვენი ნებაა, რომელიც გინდათ, აირჩიეთ, არც ერთს არა აქვს წწევია.

ვენერა — აღამიანს რომ თევზობა ან ჩიტობა გაუხდება სანატრელი, აი, ეს არის საშინელება!

ელისაბედი — ბეზიკო, ბეზიკო, დილაობით ისეც ვარჯიშობ?

ვენერა — ეპ, ჩემო ელისაბედ, ჩემი დილის ვარჯიში პირველია!

ელისაბედი — ღმერთი გწამს, ბებო?

ვენერა — რა თქმა უნდა, მწამს!

ნორა — მეორე ბოთლი არ გავხსნათ, ასე იდგეს ზელუხლებლად?

შოთიკო — გეყოფა, საკმარისია!

ნორა — იქნებ წერილი დევს მაგ ბოთლში, იქნებ ვიღაცა გვეძახის — მიშველეთო, არ უნდა ვნახოთ?

ელისაბედი — მომაწოდეთ, მე

გავხსნი. აბა, ბავშვებო, ყურებზე ხელს აიფარეთ!

(უბნოდ ხსნის შამპანურის ბოთლს).

ნორა — ელისაბედ, დედიკო, ბოთლის გახსნა კარგად გკოდნია აბა, ახლა ის შევამოწმოთ დასხმაც თუ იცი. აი, ჩემი ჭიქა ავიღოთ ექსპერიმენტისთვის, ვითომ ლაბორატორიაში ვართ და ვითომ ეს სინჯარაა! დაასხი, დაასხი, თამამად, ყოჩაღ! მოდით, იცით, რას გაუმარჯოს! ჩვენ რომ ერთადა ვართ — აი, იმას გაუმარჯოს! ცუდია? გეხვეწებით. გავენიმარჯოს რა! მომიჭახუნეთ ჭიქები! იცით, როგორ მიყვარს, ჭიქას რომ მიჭახუნებენ! აი, ასე ძინ! შოთიკო, შენც! თქვენც, ჩემო ბატონო არჩილ! თქვენც, ქალბატონო ვენერა! შოთიკო, დავლევ რა!

შოთიკო — შენი ნებაა!

ნორა — დაველი, იცოდე!

შოთიკო — დაცალე, რა ვქნა!

ნორა — მოდით, იცით, რას გაუმარჯოს!

შოთიკო — სხვასაც დააცადე!

ნორა — (ბიჭიკოს) ჭაბუკო, მოიხედე, აქეთ!

ბიჭიკო — მევე?

ნორა — დიან, შენ! აბა, აქ სხვა ჭაბუკს ვის ხედავ. მოდი ჩემთან, ბიჭუნა!

ბიჭიკო — მე ბიჭუნა კი არა, ბიჭიკო მქვია!

ნორა — უკაცრავად, შემეშალა. მომიახლოვდი, ნუ გეშინია!

ბიჭიკო — მევე? მეშინია? რისი?

ნორა — შოთიკოსი თუ გერიდება, სულ ტყუილად, მაგას გინეკოლოგიის მეტი არაფერი აინტერესებს. აბა, აიღე, ბიჭიკო, ჭიქა! არა — ორი თითით, წკიპად დაიჭირე! აი, ასე! ვერ უყურებთ ბიჭიკოს?! აბა, ახლა მომიჭახუნე! ძინ! იცი, რას გაუმარჯოს! შოთიკო, რას გაუმარჯოს, მიკარნახე!

შოთიკო — ბიჭიკო მანდ არა გყავს, მაგან გიკარნახოს.

ნორა — ბიჭიკო, მოდი, რაც იქნება, გვითხარი, რამე სადღეგრძელო!

ბიჭიკო — არა, სხვა დაგამთავრო და მერტობა...
 ნორა — დაბადების დღეზე ვგიჟდები!

შოთიკო — ეს დაბადების დღეა, ნორა?

ნორა — (ვეკლუცად იღიმება) მე რომ გასათხოვარი ვიყავი, სამ ხულიგანს ერთად ვუყვარდი. მაშინ საკუთარი ხულიგანი თუ არ გყავდა, კარგ გოგოდ არ ითვლებოდი. სანამ შოთიკო ცოლად მითხოვდა, ორჯერ სცემა ჩემმა პირადმა ხულიგანმა. თქვი, შოთიკო, ხომ გცემა ჭუბიკამ ორჯერ, ხომ გცემა?

შოთიკო — კი, გცემა. ვალიარებ.

ნორა — ბიჭიკო, შენც ხულიგანი ხომ არა ხარ, დედიკო?

ბიჭიკო — რატომ უნდა ვიყო ხულიგანი?

ნორა — ძალიანაც ცუდი, ხულიგანი თუ არა ხარ. შენ გგონია, გამახარე? ღმერთო ხულიგნებიც კი აღარ არიან დღეს! ო, რა თავაზიანი, რა დაბეწვილი, რა ერთგული, რა თითით საჩვენებელი ხულიგნები იყვნენ წინათ. სულ ესენინისა და ლადო ასათიანის ლეკსებით მელაპარაკებოდნენ, სულ თეატრში და კონცერტებზე დამყვებოდნენ. კიდეც გაბედავდა ვინმე და მათი თანდასწრებით უწმინდეს სიტყვას იტყოდა! იმ დღეს ერთი ლაწირაკი მეუბნება ავტობუსში — რა ვქნა, შოთიკოს გადამკიდე, სამსახურში ავტობუსით დავდივარ — ადე, შე მანჭურის ინდაურო! მინდოდა შევპასუხებოდი, ყოველ შემთხვევაში, პროტესტი მაინც გამომოთქვა, არ ვარ მანჭურის ინდაური-მეთქი, მაგრამ გადავყლაპე, იმასავით, რას აკმევენ ინდაურებს? მოკლედ, რასაც ინდაურებს აკმევენ, იმასავით გადავყლაპე. ეტყვი რამეს და ისე წყინთ, ისე წყინთ, მეტი არ იქნება! შეიძლება, ისე გაგალამაზონ. მანჭურის ინდაურობა სანატრელი გაგიზდეს. შოთიკოს რომ მოუყუყვი, იცით რა მითხრა — თმა რომ გაქვს წითლად შეღებილი, იმიტომ გითხრა ალბათო. მოკლედ, დამწყებ პოეტად გამოიყვანა ის

ლაწირაკი? ბიჭიკო, ხულიგანს ჩემსკენ დილიყავი, ხომ სცემდი მისთვის ხელს? ხომ სცემდი?

შოთიკო — ხელს რომ უშლი მაგ კაცს მუშაობაში, ვერ ატყობ?

ნორა — შოთიკო, ვუთხრა ბიჭიკოს, ორსულობა არქიტექტურულ ზედმეტობად რომ მიგანია, გავუმხილო? ვუთხრა როგორ ვწითლდები შენს გამო, ტელევიზორში პოეტებს რომ უქსმენ, გამრავლდითო!

შოთიკო — პოეტებისთვის ლაპარაკი ადვილია! მარტო ლაპარაკით ვერ გამრავლდები! გამრავლებას ბევრი რამე ჭირდება.

ნორა — მაგალითად, რა?

შოთიკო — იმის გარდა, რაც ყველამ ვიცით და, რაც რა თქმა უნდა, მთავარი და ძირითადია, გამრავლებას ჭირდება პირობები. ადამიანური ატმოსფერო!

ნორა — ბაო, ბაო, ჩემო დიკო, შეხედე ერთი, ხომ გავს შოთიკო სიცილიელ ბანდიტს?

ბაო — (სიცილით) შენ რა იცი, როგორია სიცილიელი ბანდიტი?

ნორა — ვიდეოში მაგის მეტი რა მინახავს! მოდი, ყურში გეტყვი რაღაცას!

შოთიკო — ნორა!

(ნორა ბაოს ყურში რაღაცას უჩურჩულებს, თან შოთიკოს თვალს არ აშორებს).

ბაო — (ყალბი დაინტერესებით) კარგი ერთი!

ნორა — ყველაფერს გეფიცები!

შოთიკო — ეპ, არა ხარ არსად წისაყვანი, მაგრამ რას იზამ!

ვენერა — (ლიმილით) ლეენი პატარა რომ იყო, ეგონა, ყველანი მასთან ერთად, ერთ დღეს გაეჩნდით ამ ქვეყანაზე. ზოგი დედად, ზოგი მამად, ზოგიც ბებიად და ზოგიც, რა თქმა უნდა, ბავშვად. გარკვეული თვალსაზრისით, არც ცდებოდა. ბავშვები, საერთოდ, არ ცდებიან. ამიტომ უყვირდა, ყველანი ერთად რატომ არ ვიზღიდით დაბადების დღეს.

ბ ა ო — (სიცილით) ყველას ჩემი დაბადების დღე გონია!

ვენერა — მე რაც მგონია, მაგას ნუ მათქმევინებ!

ბ ა ო — მაინც რა, დედა, რა გგონიათ?

ლევანი — (უხერხულობის გასაფხანტავად) ქალბატონი მათიკო, თქვენს გარდა, დღეს ალბათ აღარავინ ატარებს ლორნეტს. არ მახსოვს, მგონი, ადრე არ ხმარობდით...

მათიკო — ეს ლორნეტი ამას წინათ სრულიად შემთხვევით ვიპოვე დედაჩემის ნივთებში. (სიცილით) ავგაროზივით ჩამოვიკიდე კისერზე. თანაც, ვინც არ მომეწონება, ცხვირზე წამოვარტყამ ხოლმე. ამ ლორნეტთან დაკავშირებით, თუ გნებავთ ერთ სასაცილო ამბავს მოგიყვებით.

ელისაბედი — ბავშვებო, ბავშვებო, აბა, ქალბატონ მათიკოს მოგუწმინოთ, ხომ გიყვართ სასაცილო ამბები!

მათიკო — დედაჩემი ჭორჭაძის ქალიყო, ძალიან ლამაზი და განათლებული. კინოშიც გადაიღეს თურმე ერთი ორჯერ, მაშინ ჯერ კიდევ სილამაზის გამო იღებდნენ ქალებს კინოში. მაგრამ ის ფირები ახლა, რა თქმა უნდა, აღარავის ახსოვს. ალბათ უკვალოდ დაიკარგა. რევოლუცია რომ მომხდარა, პეტერბურგში ყოფილა. მაშინვე საქართველოსკენ გამოუწევია, რა გააჩერებდა! გზაში პატარებელს ბანდიტები დასცემიან. რამდენიმე ქალი და მათ შორის დედაჩემიც ატამანის საბლში წაუყვანიათ, ალბათ დროს სატარებლად. ერთმანეთში ახელილი, გაღეშილი ხალხით ყოფილა თურმე საგსე ოთახი. დედაჩემისთვის უბრძანებიათ, ქმავიდაზე იცეკვეო. დედაჩემი კი ატამანისკენ წასულა, ლორნეტი მოუმარჯვია, ატამანს დაკვირვებია და უკითხავს, თქვენ რომელი ზოობარკიდან ბრძანდებითო. არ ვიცი, რა სასწაულს გადაურჩენია მაშინ. დედაჩემი იტყოდა ხოლმე, სიამაყემ გადამარჩინაო. ალბათ... ბნელ ხალხს სიამაყისა ეშინია, ამიტომაა, რომ ან სპობს

ან აღმერთებს, რაც, სხვათა შორის, ენულოთ და იგივეა არ ვიცი, რამდენად... საცილოდ მოგეჩვენათ ჩემი მონაყოლი, მე კი, ეს ლორნეტი რომ ვიპოვე, ტირილის მაგივრად, სიცილი ამივარდა — მთვრალ ბანდიტებში ლორნეტისანი დედაჩემი და გაშტერებული ატამანი წარმოვიდგინე...

არჩილი — მართალი ბრძანდებით, ამაყი აღამიანისა ყველას ერიდება!

მათიკო — დიახ, მეც მაგას მოგახსენებთ...

ლევანი — ან სპობს ან აღმერთებს...

მათიკო — ბატონო?

არჩილი — არა მართო სხვის სიამაყეს...

მათიკო — (ვერ ხედება, რომ ლევანი და არჩილი მას კი არ მიმართავენ, თითქოს ერთმანეთს ესაუბრებოდნენ, ან ადრე დაწყებულ საუბარს აგრძელებდნენ) — თქვენ რომელი ზოობარკიდან ბრძანდებითო, წარმოგიდგენიათ!

არჩილი — შეიძლება, ყველაზე მეტად საკუთარი სიამაყის ეშინია...

ლევანი — სიამაყე იგივე სინდისია!

არჩილი — უმისოდ უფრო ადვილია ცხოვრება...

ლევანი — თუ არსებობა?

არჩილი — მართალი ხარ, არსებობა... ცხოვრებისთვის სიამაყე აუცილებელია.

ელისაბედი — მეც მოვყვები ერთ სასაცილო ამბავს, შეიძლება!

ვენერა — ასეთივე სასაცილოს?

მათიკო — მე არ მითქვამს, ქალბატონო ვენერა, ყველამ გაიცინეთ-მეთქი, მე მეცინება ამ ლორნეტზე, მეტი არაფერი!

ელისაბედი — მოდი, ყველამ მოვყვეთ თითო სასაცილო ამბავი. ვითომ სიცილის გაკვეთილი გვაქვს!

ნორა — უი, რა კარგი იქნებოდა, სიცილის გაკვეთილები რომ იყოს!

მათიკო — ეგლა გვაკლია, ისედაც სულ ნასწავლი სიცილით არ ვიკრიკვებით?

მათიკო — რა შიშის ვასუხის და, ბატონო არჩილ, ერთი რამ მინდა გკითხოთ, მიიხრეს, ბიოლოგი ბრძანდებით, ვის ეცოდინება ეს თქვენზე უკეთესად...
არჩილი — ბრძანეთ, ქალბატონო, გისმენთ.

ვენერა — სად გაქრენ, სად დაიკარგენ ქალაქიდან ჩიტები, შოშიები, მერცხლები, მოლალურები. იცით, წინათ მთელი ქალაქი ჩიტებით იყო სავსე.

ვენერა — ქალბატონო მათიკო, თავი დაეკარგეთ და ჩიტებს მისტირით? მათიკო — ქალბატონო ვენერა, თქვენ ყველაფერს უკიდურესობამდე ამწვავებთ!

ვენერა — მე? როგორ გეკადრებათ... არავითარ შემთხვევაში!

მათიკო — იცით, როგორ ამშვიდებს ჩიტის ხმა ადამიანს!

ნორა — ქალბატონო მათიკო, თუ შეიძლება, ერთი წუთით მათხოვეთ ეგ ლორწეტი.

მათიკო — ინებეთ, გეთაყვა.

ნორა — (ართმევს ლორწეტს, შოთიკოს მიუბრუნდება) მიზნება?

შოთიკო — გზატავს, პირდაპირი (ლორწეტი ხელიდან ხელში გადადის).

ვენერა — ბატონო არჩილ, გინდათ გიმკითხოთ?

არჩილი — მიმკითხოთ? მინდა, რატომაც არა!

ვენერა — მაშინ მარცხენა ხელი მოშეკით! (არჩილის ხელისგულს აკვირდება) — ო, როგორი დამთმობი და წყნარი ყოფილხართ!

არჩილი — წყნარი? კი, წყნარი ვარ.

ვენერა — და მშიშარაც! არ გეწყინოთ — ყველა მამაკაცი მშიშარაა. ეგ მე მკითხეთ, მე ხომ სტომატოლოგი ვარ! საკმაოდ წინდაუხედავიც ყოფილხართ!

არჩილი — ნუთუ ეს ყველაფერი მართლა ჩემს ხელისგულზე წერია?

ვენერა — დაინტერესდით?

ბაო — (სიცილით) დედა, მკითხოთაბა როდის დაიწყეთ?

ვენერა — (ბაოს ყურადღებას აქცევს) დიდხანს იცოცლებთ. ეს სიცილი ხანია, ხომ ხედავთ — რამსიგრძეა, შერიდიანივით!

ნორა — სანამ ხირომანტიის სეანსი მიმდინარეობს, ბიჭიკო, მოდი, ჭიქა მომიჭახუნე. გავიმეოროთ, რაც გასწავლე, თორემ დავავიწყდება. ვამეორება ცოდნის მამა!

შოთიკო — დედაა!

ნორა — მოდი, დავნაძლავდეთ! ვის ვკითხოთ?

შოთიკო — ნორა, გეყოფა!

ნორა — თქვენთვის დედაა, ჩემთვის მამა! გააჩნია, საიდან შეეხედავთ და, საერთოდ, ახლა ქალი და კაცი ძნელი გასარჩევია!

ბიჭიკო — რა კარგი ვინმეა, კაცი!

შოთიკო — მოგწონს?

ბიჭიკო — ძალიან!

შოთიკო — ვინდა გაჩუქო?

ბიჭიკო — მაჩუქო? როგორ თუ მაჩუქო?

შოთიკო — როგორ და როგორც ჩუქნიან. შენი იყოს!

ბიჭიკო — ჩემი იყოს? მე რად მინდა?

შოთიკო — როგორ თუ რად გინდა? გესმის, რას ამბობს — ნორა რად მინდაო!

ბაო — ჰოდა, მართალს გეტუბნება, რად უნდა მგავს შენი ნორა, ნორა შენი ცოლია.

შოთიკო — გმადლობთ, ბაო, შესენებობსათვის.

ელისაბედი — ვერაფრით ვერ ვისწავლე სასაცილო ამბების მოყვლა!

მათიკო — რა თქვი, ელისაბედ?

ელისაბედი — არაფერი. თქვენზე არ მიიჭვამს!

მათიკო — ამ დილითაც დამირეკა მოსკოვიდან, როგორა ხარო, რამე ხომ არ გჭირდებაო, რა ჩამოგიტანო.

ბაო — უკაცრავად, ქალბატონო მათიკო, ვერ გავიგე, რა თქვით, ვინ დამირეკაო?..

მათიკო — ჩემმა ვაჟმა, ვინ დაძი-

რეკავდა. დედოკო, როგორა ხარო, რა ჩამოვტანო...

ბაო — პირდაპირ სამაგალითო შვილი გყავთ! ამოდენა თანამდებობა, ამდენი საქმე და მაინც დედა ერთი წამითაც კი არ ავიწყლებს!

მათიკო — ვუთხარი, დროა, როგორმე შეურიგდე იმ აზრს, რომ აღარ გვეყოლები-მეთქი (სიცილით) ეს ხომ არ გამოვეკერები, ბოლოს და ბოლოს! რას არ მიგზავნის შოფრის ხელით, იცის, ტკბილი რომ მიყვარს ძალიან...

შოთიკო — ქალბატონო მათიკო, თქვენს ვაჟს კარგი ბინა აქვს? თუშეცა, რა კითხვა უნდა.

მათიკო — საუკეთესო! ჩემი ვაჟი ხომ...

შოთიკო — ვიცი, ვიცი, სადაც მუშაობს. ეგ ყველამ იცის. შე ის მაინტერესებს...

მათიკო — არ დაამთავროთ, არ დაამთავროთ! ვიცი, რასაც მეკითხებით. ბევრს აინტერესებს ეს. საქმე ის გახლავთ, ბატონო ჩემო, რომ მე დამოუკიდებლობა მიყვარს. თანაც, უბინაო ხომ არ გგონივართ — აი, ზუსტად ასეთი ბინა მაქვს. მალე კახაც ცოლს შეირთავს და მარტო აღარ ვიქნები. ჩემთანაა ჩაწერილი (სიცილი) ახლა ადრე ირთავენ ცოლს! (ჩვეულებრივად) სხვაგან მაინც ვერ გავძლებ, შვილთანაც კი, ისე შევეჩვიე ჩემს ბინას, ჩემს ნივთებს, ჩემს სკამს, ჩემს თეფშს, ჩემს კოფს, ჩემს ყვავილებს ქოთნებს. კაბინეტში ველოსიბედის თვლიანი სავარძელი დგას, იმ სავარძელში იჯდა ჩემი დამბლადაცემული მეუღლე. ოთახიდან ოთახში დავტარებდი, ახლაც დავსარილებ სავარძელს და ახალ ამბებს ვუყვები: ჩემმა ვაჟმა ანანასის კომპოტი რომ გამომიგზავნა, წუხელ „ილუზიონში“ რა აჩვენეს და ასე შემდეგ მოკლედ, სულ ოთხი წელიღა მიჭირს. ოთხ წელს ციხეშიაც კი ძლებენ, ხომ მართალია?

შოთიკო — არ ვიცი, ქალბატონო, არ გამომიძლია.

ბაო — (თითებზე ითვლის) სემი-

რამიდა, ხევისი, პირამიდა, კლონიკო ტემიდე, მუჭურა...

ნორა — ბიკიკო, არ მოგშინდა?

ბიკიკო — (ღიმილით) აი, მოვრჩები და მერე ვიქეიფოთ!

ბაო — (განზე დგება) ელისაბედ, მოდი აქ!

ელისაბედი — რა ვინდა, დე?

ბაო — შენ გგონია, არჩილი მე დეპუტატიე?

ელისაბედი — ვინ ვითხრა, რომ მგონია?

ბაო — მე თვითონ არ ვიცი, რატომ მოვედიო...

ელისაბედი — შავს რა ცოდნა უნდა, უყვარხარ!

ბაო — ელისაბედ, ხომ გაბოვდე!

ელისაბედი — დე, იცი, მგონია, რომ რაღაც შავიწყდება! მართლა გეუბნები!

(ბრუნდებიან).

ბაო — (არჩილს მხარზე ხელს დაადებს) ძალიან დაგაინტერესა მკითხობამ?

არჩილი — იცი, სკოლა გამახსენდა... ქალბატონი ვენერა საზეიმო საღამოებზე მღეროდა ხოლმე. ხომ მართალს ვამბობ, ქალბატონო ვენერა?

ბაო — დედა, საერთოდ, კარგად მღერის.

ვენერა — განა თქვენ ჩვენს სკოლაში სწავლობდით?

არჩილი — დიახ, ლევანის კლასში.

ვენერა — ღმერთო ჩემო!

არჩილი — აღარ გახსოვართ არა?

ვენერა — ნუთუ თქვენ ის არჩილი ხართ?

არჩილი — (სიცილით) დიახ, ის არჩილი ვარ. ოღონდ, ბებერი!

ვენერა — როგორ არა... როგორ არა... დედათქვენი როგორ ბრძანდება?

არჩილი — აი, ვაგახსენდით!

ვენერა — ძალიან პატარები იყავით... უცებ დამეკარგეთ...

არჩილი — სხვა სკოლაში ვადავედი.

ვენერა — დედათქვენი კი სულ

მახსოვს. ახლაც თვალწინ მიდგას, როგორ მოდის სკოლის დერეფანში... ალბათ ახლაც ლამაზია. ასეთი ქალები არ ბერდებიან. დირექტორი უსათუოდ ზელებზე აკოცებდა ხოლმე...

არჩილი — დედაჩემი დიდხანია სოფელში ცხოვრობს.

ვენერა — ვინ? ქალბატონი ელენე? ღმერთო ჩემო! კი მაგრამ, რა მოხდა ასეთი? ელენეზე უფრო ქალიქელი ქალი არ არსებობდა და არც ახლა არსებობს ალბათ. როგორ ლაპარაკობდა ფრანგულად. როგორ უყრავდა... თუ გახსოვთ, ზოგჯერ აკომპანიორობასაც მიწევდა ხოლმე.

არჩილი — როგორ არ მახსოვს! რა მოხდა და... უბრალოდ ასე აეწყო ყველაფერი. ჩემი უფროსი ძმა სტუდენტობის დროს დაიპირეს. მართალია, მალე გამოუშვეს, მაგრამ თბილისში ცხოვრების უფლება აღარ მისცეს. ბიძაჩემი აგრონომი იყო, იმან წაიყვანა თავისთან სოფელში და რადგან ჩემი ძმა ტუბერკულოზით იყო ავად, ბიძაჩემი კი მართხელად ცხოვრობდა, დედაჩემიც თან წაჰყვა... ორი-სამი წელი იცოცხლა კიდევ... ჯერ ბიძაჩემი გარდაიცვალა, მერე ჩემი ძმაც მოკვდა... ახლა მხოლოდ დედაჩემი ცხოვრობს იქ, საფლავებს უფლის, სიმინდს თოხნის, ჩაის კრეფს, კოლმეურნეობის წევრია...

ვენერა — ნახულობთ ხოლმე?

არჩილი — ძალიან იშვიათად... ჩემი ძმა ისე მოკვდა, არ მინახავს. შუა აზიაში ვიყავი, ექსპედიციაში...

ვენერა — (ღიმილით) ჩემი სიმღერა რამ გავახსენათ?

არჩილი — იცით, დედაჩემს გავხარით!

ვენერა — რას ბრძანებთ, დედათქვენს როგორ შევედრები! ის ძალიან ლამაზი ქალი იყო. რა დუნდობელი ყოფილა ცხოვრება, თუმცა, მაგის მეტი, მე თვითონ რა ვიცი...

ნორა — მე რატომ მიმაღავდით, ქალბატონი ვენერა თუ მღეროდა! ეს რა კარგი რამ გავიგე! ქალბატონი ვენერა, იმღერეთ რა, გეხვეწებით, ნუ

გვეტყვიან უარს! ძალიან გასკდნულნი ვინაავენ...
ვენერა — ვიმღერო? (შეკაცდა)

რატომ უნდა ვიმღერო?

ელისაბედი — ბებიკო, იმღერე რა, მეც გეხვეწები!

ვენერა — რა ვიმღერო? ბოო, უთხარი, თავი დამანებონ!

ბაო — (ღიმილით) მე ამათთან ვერაფერს ვაეწყობ. უნდა დათანხმდეთ, სხვა გზა არა გაქვთ.

ვენერა — რას ქვია, სხვა გზა არა მაქვს! რალა დროს ჩემი სიმღერაა! უთხარით, ბატონო არჩილი, ამ ქალბატონებს, როდის იყო ეს ამბავი, მას მერე მთელმა ცხოვრებამ გაიარა!

არჩილი — მაგრამ თქვენ ისევ ისეთივე ხართ!

ნორა — შოთიკო, შენც შეებეწევი იმღეროს. სიმღერაზე ვგიჟდები!

შოთიკო — ქალბატონო ვენერა, ხომ იცით ამის ამბავი, ეს თუ ვინმეს გადაეკიდა, ვთი იმის ბრალი, მაინც არ მოგეშვებათ. ისე, მეც გაუწერელად გთხოვთ, რა მოხდება, რომ იმღეროთ!

ელისაბედი — ბებიკო, ხალხს ნუ ახვეწინებ! ხომ ხარ დემოკრატიის მომხრე!

ვენერა — გამაგებინე მაინც, რატომ უნდა ვიმღერო?

ბაო — იმღერეთ, დედა, იმღერეთ, თქვენ კარგად მღერით!

ვენერა — აღარაფერი რომ არ მახსოვს... როგორ შეიძლება ასე უცებ... უაკომპანიმენტოთ მაინც ვერ ვიმღერებ!

ბაო — ქალბატონი მათიკო აგერ არ ბრძანდება, ის ხომ პიანისტია!

ვენერა — აბა, არ ყოფილა ჩემი საშველი! გავგიჟდები, მგონი, მართლა მამღერებენ ეს უღმერთოები! (მათიკოს) შუბერტის „ავე მარია“ იცით?

ნორა — შუბერტის „ავე მარია“ მე ვიცი!

შოთიკო — შენ არ გეკითხებიან!

ნორა — მაგ სიმღერას იტალიელი ხუჭუჭა ბატკანი მღეროდა რადიოში!

მათიკო — (როიალს მიუჭდებდა) დავიწყოთ?

ვენერა — დამაცადეთ, სული მო-
მათქმევინეთ (ლევანს) ვიღერო?

ლევანი — შენი ნებაა!

ნორა — და ჩვენ — ვერანდაზე
ჩაშვკრევებული, სარკოფაგებში ჩაქე-
დილი ევბატორიის მუმიები — სულ-
განაბლები ვუსმენდით!

ვენერა — (არჩილს) თქვენი ხათ-
რით ვმღერი, იცოდეთ!

არჩილი — დიდი მადლობა, ქალ-
ბატონო!

ვენერა — ვატყობ, ველარ გადა-
ვრჩები (მათიკოს) დაეწყოთ!

(მღერის)

ნორა — და იცით, რას ვნატრობ-
დით?..

შოთიკო — ჩუ!

ნორა — ...ღმერთო, ოღონდ, ეგ
რობერტინოც ჩვენსავით დააკუტე, აი,
აჰ, ვერანდაზე, ჩვენს გვერდით, ჩვენ-
სავით ზეიბარი, გაჭიმე და შეტი არა-
ფერი გვიწალო!

ბაო — რას ამბობ, ნორა, რა საში-
ნელებაა!

ნორა — აბა, შენ რა გგონია! შო-
თიკო, რა საზიზღარი შამპანურია, და-
მისხი რა!

შოთიკო — კარგი, გეყოფა, ადე-
ქი...

ნორა — არა, ასე არა, უნდა მით-
ხრა — ადგე, შე მანჭურიის რნდაუროო!

შოთიკო — წამო, წავიდეთ შინ!

ნორა — დამაცა, ლორნეტით დაგა-
კვირდე! არა, შენთან არ წამოვალ, რომ
იცოდე, რას გაგხარა! შენ მარტო წადი.
ბოლოს და ბოლოს, ჩემს სახლში ვარ
და თანაც ძალიან მაინტერესებს, გაა-
კეთებს თუ არა ბიჭიკო ტელევიზორს.
ისე კაცმა რომ თქვას, ამუნდსენმა
პოლუსი აღმოაჩინა, ნიუტონმა ვაშლი
გამოიგონა, ქალბატონი ვენერა ამღე-
რდა, წესით, ბიჭიკომაც უნდა გააყე-
თოს ტელევიზორი, ვისზე რა ნაკლე-
ბია!

ბიჭიკო — (ელისაბედს) ეს კაცი
დედაშენის საქმროა?

ელისაბედი — ჰო.

ბიჭიკო — მეორე კიდე მამაშენი?

ელისაბედი — ჰო, მამაჩემი უნდა
ბიჭიკო — დედაშენის მამაა?
ქმარი!

ელისაბედი — კი.

ბიჭიკო — ეს ქალი რომ მღერის,
ბეზიაშენია არა?

ელისაბედი — როგორ უცებ
გარკვეულხარ ყველაფერში!

ბიჭიკო — გაგიტდება კაცი!

ელისაბედი — ბიჭიკო, შენ რომ
ტელევიზორს მიხედო, ვითომ არ აჯო-
ბებს?

ბიჭიკო — თქვენ რაღა ტელევი-
ზორი გინდათ?

ვენერა — (სიმღერას ამთავრებს)
გაგაფრთხილეთ, რაღა დროს ჩემი სიმ-
ღერაა-მეთქი, ხომ დარწმუნდით!

არჩილი — რას ბრძანებთ, ქალ-
ბატონო, შესანიშნავი იყო, გმადლობთ!

ვენერა — მე კი ისევე იქა ვარ, დე-
დათქვევითან. „სადაურსა სად წაიყვი-
ნო“, ხომ გაგიგიათ. ყველაფერს უნდა
მოელოდე ამ ცხოვრებიდან...

ნორა — ელისაბედ, აბა, ერთი შენც
შეხედე ამ ლორნეტით შოთიკოს!

ელისაბედი — აი, შევხედე! უი,
ვერაფერს ვხედავ! თვალები მეტყინა!
(უცებ შეცვლილი, ათრთოლებული,
ტირილგარეული ხმით).

— დეიდა მათიკო, დეიდა მათიკო...

მათიკო — რა იყო, ჰირიმე?

ელისაბედი — გადმოდით რა
ჩემთან საცხოვრებლად?

მათიკო — (ღიმილით) ოჰო?

ელისაბედი — გადმოდით რა!

მათიკო — თქვევითან გადმოვიდე?

კი მაგრამ, რატომ-მეთქი?

ელისაბედი — იცხოვრეთ რა
ჩვენთან, ერთად ვიცხოვროთ. ყველანი
დავეტყვეთ. სულ, სულ ჩვენთან იცხო-
ვრეთ.

მათიკო — ვერ გავიგე?... ბაო, რას
ამბობს ელისაბედი, ამისხენი! რატომ
დაგებადა, ელისაბედ, ეს უცნაური აზ-
რი, მეხუმრები?

ელისაბედი — გადმოდით რა
ჩვენთან, სულ გადმოდით!

მათიკო — რას ნიშნავს ეს „სულ
გადმოდით?“ და საერთოდ...

ნორა — უი, ელისაბედი ტირის!

ელისაბედი — (ტირილით) ქალ-
ბატონო მათიკო, ნუ გეშინიათ რა, ძა-
ლიან გთხოვთ, ნუ გეშინიათ!

მათიკო — (წამოდგება. მკაცრად)
რისი უნდა მეშინოდეს?

ელისაბედი — (ტირილით) ზომ
იცი, ზომ იცი...

მათიკო — ბაო, რა დაემართა
ელისაბედს?

ელისაბედი — (ტირილით) ჰო,
ნურაფრისა გეშინიათ... ნახეთ, რამდენი
ადგილი გვაქვს, ერთი ოთახი საერთოდ
ცარიელია...

ბაო — (მკაცრად) ელისაბედ, რა
დაგემართა?!

მათიკო — ვერ გამოვიდა, რა ხდე-
ბა აქ! ვისი ან რისი უნდა მეშინოდეს
მაინც? რატომ უნდა გადმოვიდე თქვენ-
თან საცხოვრებლად, განა მე უბინაო
ვარ?...

ელისაბედი — (ტირილით) ნა-
ხეთ, რამისიქე ლინზები აქვს ამ ლორ-
ნეტს, ტელესკოპით...

მათიკო — (გამოგლეჯს ლორნეტს)
ეს თავხედობაა და მეტი არაფერი!
ელისაბედ... არ ვიცი, რა ვთქვა... მე
ამას შენგან არ ველოდი!

ელისაბედი — (ტირილით) შე
ყველა მეცოდებით, ყველა!

მათიკო — არავის თქვენი შესა-
ცადი არაფერი ვირს, ქალიშვილო! ეს
კარგად დაიხსომეთ! ასეთი ისტერიკე-
ბი კი თქვენთვის ძალიან ადრეა, ესეც
არ დაგავიწყდეთ!

(გაბრაზებული მიდის).

(პაუზა).

(ელისაბედი ტირის).

ნორა — კარგი ახლა! დამშვიდდი
და გვითხარი, რა ბზიკმა გიკბინა!

ელისაბედი — (ტირილით) არა-
ფერი... არაფერი... ისე...

ნორა — ბოლოს და ბოლოს, ელი-
საბედს ისეთი არაფერი უთქვამს!

ბაო — მიხვდა ყველაფერს... ელი-
საბედ, თუ იცი, რა ჩაიღინე?

ელისაბედი — (ტირილით) ...შენ
გგონია, მინდობა?... ჩემდა! ...
რად... ლორნეტის ლინზებს ხელი რომ
მოკვიდე, ცუდად გავხდი... ძალიან შე-
მეცოდა... არავინ, არაფერი ამ ქვეყნად
აქამდე ასე არ შემეცოდებია... კინაღამ
დავიბრჩვი... არ ვიცი, რა დამემართა
(კრემლს იწმენდს. ღიმილით) შეიძლე-
ბა გავგვიცილი...

ლევანი — რა ქარაგმებით გველა-
პარაკებით, ბარემ გვითხარით, რა მოხ-
და, რაშია საქმე?

ბაო — რა უნდა მომხდარიყო? მი-
ხვდა, რომ ყველაფერი ვიცოდით.

ლევანი — მაინც რა იცოდით, ვი-
თომ რა ისეთი საიდუმლო უნდა ჰქონ-
დეს მათიკოს?

ბაო — ყველას თავისი საიდუმლო
ეჩვენება მნიშვნელოვნად!..

ლევანი — მაინც რა საიდუმლოა
ასეთი?

ბაო — ის, რომ მარტო ცხოვრობს!..

ლევანი — ეს რა საიდუმლოა —
ეს ყველამ იცის!

ბაო — რცხვენია...

ლევანი — ეგ არც პირველია და
არც უკანასკნელი, რამდენი ცხოვრობს
მარტო!

ბაო — ...მაგრამ იმდენად აუტანე-
ლია მისთვის სიმარტოვე, ზოგჯერ იქა-
მდისაც კი მიდის, სასწრაფო დახმარე-
ბას ეძახის ხოლმე შუალამისას, ითმენს
ნემსს, ოყნას, ათას სისამაგლეს, ოღონდ
თუნდაც, ათი წუთით მარტო არ იყოს...
რცხვენია, რომ შვილიც ყავს და შვი-
ლიშვილებიც და მაინც მარტოა, არც
ერთი არ აკითხავს, არც ერთი აქ მო-
სული არ გვიწახავს. იმათ მაგივრად
რცხვენია, გონია, ვერავინ ხედება, არა-
ვინ იცის, თუნდაც, ის ამბავი, რომ,
როცა მისი მამული და მამლის ცოლი
გადასახლებიდან დაბრუნდნენ, შეილმა
ნება არ დართო, უბინაოები ცოტა ხნით
მაინც შეეფარებინათ, ჩემს კარიერაზე
იმოქმედებო. აი, მაშინ დაეცა მათი-
კოს მუხლზე დაამბლა. მათიკოს გონია,
ის ამბავიც არავინ იცის, მისი მუხლზე
შემთხვევით ღიად დარჩენილ კარბეში

თავისი თვლებიანი სავარძლით რომ გაგორდა და კიბეზე გადაიჩნება. მათიკოს გონია, რომ არც ის ამბავი იცის ვინმემ, მისმა ვაჟმა გაზეთშიც რომ არ გამოაცხადა მამის სიკვდილი, იმიტომ, რომ მამის თვითმკვლელობაც კარიერაში შეუშლიდა ხელს...

ელისაბედი — (ტირილით) სათვალევ უკეთია და ლორნეტსაც ხმარობს! იმის კი არ ვიშინია, რომ დაბრუნდებოდა და ველარ დაინახავს, არამედ თვითონ მას რომ აღარ დაინახავენ, აღარ შეამჩნევენ, რადგან აღარ დასკვირდებოთ, ბრმა ხომ ბინის დარაჯადაც არ გამოდგება!

ნორა — ნუ ტირი, კარგი...

(ელისაბედს ხელს მოხვევს, თვითონაც ტირის. ბაოც შეუერთდებოთ; სამივე ტირიან).

შოთიკო — ერთს ვერ ვაჩუმებდი, ახლა სამის მორევია არ გინდა!

ლევანი — კარგით, კარგით, გეყოფათ!

ბაო — (ღიმილით. ცრემლს იწმენდს) მართლაც, რა გვატირებს!

ნორა — (ღიმილით) — ელისაბედმა გადაგვრია!

ბაო — სულ ტყუილად ვაწყენინეთ იმ ქალს!...

ელისაბედი — რა ვიცი, რა დაგემართა, ლორნეტში რომ გავიხედე, ცუდად გაგზინდი!

ნორა — მე რაღა მატირებს, მე რაღამ გამომაშტერა!

ელისაბედი — ავალ, ბოდის მოვუხედი...

ლევანი — ეგ უარესია.

ბაო — ჰო, უარესია...

ლევანი — დაივიწყდება...

ბაო — ჰო, სხვა რა გზა აქვს, დაივიწყებს.

ელისაბედი — რომ ჩვენც დაგვაიწყდეს...

ბაო — ჰო, რომ ჩვენც დაგვაიწყდეს...

ნორა — ღმერთო, ყველა სხვის დასანახად ცხოვრობს! იმიტომ, მოდი, იცოთ, რას ვაუშარჯოს!

ბაო — გაჩუმდი რა, ნორა! ^{ნორა} ^{ნორა}

ნორა — რა, ქეიფი დაქაზაობს? ^{ბაო} ^{ბაო}

ბაო — (ძალიან გაღიზიანებული) — ქეიფი! ქეიფი! ქეიფი!

ნორა — რა დაგემართა, ბაო?

ბაო — არაფერი... (სიცილით) ელისაბედს უნდა, ყველა ერთად გცხოვრობდეთ, ყველა!

ელისაბედი — (სიცილით) ჰო, უნდა გავხსნა კოოპერატიული დიდი საბავშვო ბაღი, სადაც ყველანი ერთად ვიქნებოდით, წნევას გაუზომავდით ერთმანეთს, ბორბლებიანი სავარძლით ვისეირნებდით, ოღონდ, რა თქმა უნდა, კარს არავითარ შემთხვევაში, ღიად არ დაგვტოვებდით. როდესაც ბავშვები გყავს მობარებული, ყველაზე მეტად ღია კარის, ასანთისა და თვლებიანი სავარძლის უნდა გეშინოდეს!

ლევანი — რაღას ვუცდი, ყველანი ერთადა ვართ, ასეთი იშვიათი შემთხვევა მეორეჯერ შეიძლება არც კი გგქონდეს — ბარემ ვითამაშოთ კიდევ საბავშვო ბაღობა!

ნორა — ოი, რა კარგი რამ მოიტიქრა ლევანმა, მოდი, ვითამაშოთ რა!

ბაო — რა ვითამაშოთ, ნორა, გაგიყდი?!

ნორა — მოდი, ვითამაშოთ, ვითომ რაღაცას ვითამაშობთ!

შოთიკო — დაიწყო ამან თავისუბური!

ნორა — მოდი, ვითამაშოთ, ვითომ ერთადა ვართ!

შოთიკო — ხომ გითხარი, წავიდეთ-მეთქი შინ, არსად არა ხარ წამოსაყვანი, ჩვენი საქმე მარტო პანაშვილებზე სიარულია!

ნორა — მოდი, ვითამაშოთ, ვითომ ერთმანეთი გვიყვარს! მოდი, ვითამაშოთ, ვითომ ერთმანეთის წნევა მართლა გვაინტერესებს, ვითომ თევზები ვართ და ჩიტები, ვითომ ბორბლებიანი სავარძლით დავასეირნებთ ერთმანეთს და ვითომ წუხანდელი „ილუზიონის“ იდიოტობებს ვუყვებით... მოდი, ვითამაშოთ, ვითომ...

ლევანი — ჩემი ველოსიპედი სად არის?

ელისაბედი — (აღტაცებული) მაიკო?

ლევანი — ჩემი ველოსიპედი ცოცხალია?

ნორა — ვკვიდები დაბადების დღეზე!

შოთიკო — რამდენჯერ უნდა გითხრა, დაბადების დღეზე არა ვართ-მეთქი. ადამიანო!

ნორა — მერე, რა, მაინც ვკვიდები!

ვენერა — ლევან, მგონი, ჩვენი წასვლის დროც მოვიდა!

ლევანი — არსადაც არ წამოვალ, სანამ ველოსიპედს არ მომიტანენ და ჩემს თოფსაც!

ბაო — ლევან, ველოსიპედი რად გინდა ან თოფი? ნუ გადამრიე!

ლევანი — სანადიროდ მინდა წავიდე, მაგრამ მანამდე კიბეზე უნდა დავეგორდე! სად არის ჩემი ველოსიპედი, ელისაბედი?

ელისაბედი — (ველოსიპედი მოაქვს) — აი, მაიკო, ველოსიპედი! (კოტა ხნის მერე, თოფიც შემოაქვს) — აი, შენი თოფიც!

ლევანი — გმადლობთ, ელისაბედ, შენ ძალიან კეთილი გოგო ხარ, გინდა, რომ კიბეზე დავეგორდე, არა? (თოფს მხარილივ გადმოკიდებს).

ელისაბედი — ძალიან, მინდა, ძალიან, ძალიან!

ლევანი — მეც ძალიან მინდა, მაგრამ ველოსიპედის ტარება რომ არ ვიცი?!

ელისაბედი — ეგ ადვილია, ერთ წუთში გასწავლი! შოთიკო, მოდი, დაუჭირე მამს ველოსიპედი. ბატონო არჩილ, თქვენც მოგვეხმარეთ! მაიკო, აბა, შესკუპდი ველოსიპედზე, ხელები აი აქ ჩაავლე, ეს არის საკე. ეცადე, წონასწორობა დაიკვი!

ლევანი — ხელი არ გამიშვათ!

შოთიკო — მაგრად გვიჭირავს, ნუ გეშინია!

ბაო — საკეს ნუ აქანებ!

ნორა — შეხედეთ, რა სასიხარულოა! ლევი, შეხედეთ!

(მაგიდის ირვლივ დაატარებენ ველოსიპედზე შემჯდარ ლევანს, ყველა ცდილობს, რაიმე ურჩიოს, მიუხედავად, ასწავლოს).

ლევანი — ხელი არ გამიშვათ!

ვენერა — შე მშინარა, შენა!

ლევანი — ხელი არ გამიშვათ-მეთქი!

ნორა — აი კიბეზე უნდა დავეგორდო?

ლევანი — ჯერ ტარება ხომ უნდა ვისწავლო?

შოთიკო — ჩვენში რომ ვთქვათ, კიბეზე დაგორებას რა სწავლა უნდა!

ლევანი — თუ კარგია, მოდი, შენ დაჯექი!

შოთიკო — მე კიბეზე დასაგორებლად არა მაქვს საქმე!

ნორა — შოთიკო, ჩაგეთვალა!

არჩილი — ნუ გეშინია, მაგრად მიჭირავს!

შოთიკო — პედალს დააჭირე ფეხი, პედალს!

ნორა — რა უნიჰო ყოფილა!

ბაო — ნორა, ლევანი მწერალია, სპორტსმენი კი არა!

ნორა — ველოსიპედის ტარებას რა სპორტსმენობა უნდა!

არჩილი — გასწორდი, ლევან, წელში, რა დაგემართა!

ელისაბედი — მაიკო, გამაგრდი!

ლევანი — ვერ ვმაგრდები და რა ვქნა!

ელისაბედი — ცოტაც და თბვისუფლად გადაეშვები კიბეზე!

ლევანი — ბიჭიკო, მოდი, მომეხმარე!

ბიჭიკო — აქა ვარ, ნუ გეშინია!

შოთიკო — პედალი დაატრიალე, პედალი!

ლევანი — პედალის გარდა, სხვა სიტყვა არ იცი?

ვენერა — შენც დაატრიალე, ლევან, პედალი, რატომ ახევიწინებ ხალხს!

ლევანი — ვერ ვატრიალებ და რა ვქნა!

ვენერა — მაშინ ჩამოდი ველოსიპედიდან, გვეოფი თამაში!

ლევანი — თამაშისთვის მცალია, საქმე მაქვს!

ელისაბედი — ბებიკო, ბებიკო, ხომ კარგად ვერთობით?!

ბაო — ნუ ბრაზობთ, დედა!

ვენერა — (ძალიან გაანჩხლებული, იატაკს ფეხს დაკრავს) — დედას ნუ შეძახი! როცა დრო იყო, მაშინ არ შეძახდი და ახლა გაგახდი დედა?!

(ამ დროს ბავშვის ტირილის ხმა შემოესმებათ, ყველანი ერთ ადგილას გაქვავდებიან).

ელისაბედი — შედილა!

ვენერა — თუ არ მეჩვენება, მგონი...

ნორა — დიახ, ბავშვი ტირის!

ლევანი — თანაც, ძალიან ახლოს! (ველოსიპედს კედელზე მიაყუდებს). — მართლა, ბავშვი ტირის, ხომ იცი!

ვენერა — თანაც ჩვენს ბინაში!

ნორა — აი, აქვე!

შოთიკო — მგონი, მეორე ოთახში!

ლევანი — აქ ბავშვს რა უნდა, ვისი ბავშვია?

ელისაბედი — ახლავე გაგაცნობთ, ეს თქვენი ახალი თანაჯგუფელია!

(გავა და თითქმის მაშინვე შემოაგორებს საბავშვო ეტლს).

— აი, გაიცანით, ბავშვებო, ეს მჩხევანა, ეს სულელი, ეს ლორმუცელა ესა! ნახეთ, ნახეთ, როგორ თქველფს მაწონს!

ვენერა — ელისაბედი!

ელისაბედი — რა იყო, ბებიკო?

ვენერა — ვისია ეს ბავშვი?

ელისაბედი — ამას რა მნიშვნელობა აქვს!

ვენერა — როგორ თუ რა მნიშვნელობა აქვს?!

ელისაბედი — მთავარია, ყველანი ერთად ვართ!

არჩილი — (საათზე დაიხედავს,

ბაოს) — მართლაც შვიდი ყოფილია ჩემი წასვლის დროც მოსულა (წასვლას დაამირებს ბაო გამოჰყვება).

ბაო — რა გეჩქარება?

არჩილი — მზაბრე, რომ ასე დავითხზავდ გესტუმრე.

ბაო — მოიწყინე არა ჩვენთან?

არჩილი — პირიქით... ბევრი ვიცინე...

ბაო — ჰო, ბევრი ვიცინეთ!

არჩილი — რა კარგი ყოფილა ოჯახური იდილია!

ბაო — აი, ხომ ხედავ! აბა, შენ რა გეგონა!

არჩილი — არაფერი...

ბაო — არჩილი!

არჩილი — ბატონო?

ბაო — მეცინება...

არჩილი — დღეს, რატომღაც, სულ გეცინება!

ბაო — ჰო, დღეს, რატომღაც სულ მეცინება. განა შეიძლება აღამიანმა ამდენი ვინმე შეირთოს ერთად: მე, ელისაბედი, ლევანი, დედამისი...

არჩილი — ლევანი და დედამისი რა შუაშია?

ბაო — საქმე ის არის, რომ მე იმით ვერ დავტოვებ!

არჩილი — განა დატოვებული არა გყავს?

ბაო — არა, ეს სულ სხვაა... როგორ ფიხსნა!... უფლება არა მაქვს... არ გესმის არა? თუმცა, არც მე მესმის... ჩემს გარდა, მათ არავინა ჰყავთ, ჩემი და ელისაბედის მეტი... შაბათი მათი ცხოვრების დღეა... ასე რომ... როგორ უნდა მივატოვო?

არჩილი — ვერაფერი გამიგია, ღმერთმანი!

ბაო — ვერც მე!

ვენერა — ბატონო არჩილ, წასვლას ხომ არ ამირებთ?

არჩილი — დიახ, ქალბატონო ვენერა, ჩემი წასვლის დროა...

ვენერა — ცოტაც დაიცადეთ და ერთად წაეიდეთ, ლევანი მანქანით წაგვიყვანს, თუ თქვენცა გყავთ მანქანა?

გონიერად — არა, მე უმანქანოდა ვარ.

ვენერა — მიხუშე მტეხს!

არჩილი — (ღიმილით) — ფეხით გავივლი ცოტას... გმადლობთ...

ვენერა — კი, ბატონო, თქვენი ნებაა!

ბაო — (არჩილს) — ნუ დაიკარგები!

არჩილი — არ დავიკარგები...

ბაო — გამოიარე ხოლმე...

არჩილი — კი, გამოვივლი...

ბაო — დარეკე!

არჩილი — დავრეკავ კიდევ...

(გამოდებულ კარებში) პალიკარნიის მავზოლეუმი!

ბაო — მავზოლეუმი?

არჩილი — ჰო, პალიკარნიის მავზოლეუმი! ესეც მეშვიდე საოცრებაა...

ბაო — საოცრება...

არჩილი — ნახვამდის (მიდის).

ვენერა — (ბაოს) — წავიდა?

ბაო — ჰო, წავიდა...

ვენერა — კარგია, შინაურები დავრჩით!

ბაო — ჰო შინაურები დავრჩით!... პალიკარნიის მავზოლეუმი...

ბიჭიკო — აი, ასე — ტელევიზორიც გაკეთდა! ჩაიბარეთ!

ნორა — უი, რა კარგად აჩვენებს!

ბაო — შემახედეთ! არა, ეს ნამდვილად ილუზიონისტი ყოფილა! ეს რა ქნა, წარმოგიდგენიათ?!

ნორა — შოთიკო, ჩვენი ტელევიზორიც ხომ არ შეგვეკეთებინა?

შოთიკო — ტელევიზორს მოგცემ მე შენ!

ბიჭიკო — ნურაფერს ხელს ნუ მოჰკიდებთ, არ ატრიალოთ, არ აწვალთ, წესიერად მოექეცით და წესიერად იმუშავებს. ეკრანი კი უსათუოდ უნდა გამოუყვალთ, ყველაფერს თავისი დრო აქვს.

ბაო — დიდი მადლობა, ბიჭიკო, დიდი მადლობა!

ელისაბედო — (ტელევიზორს გამორთავს). მე მაინც მინდა ჩემი სასაცილო ამბავი მოვეყე!

ბაო — რა დროს ეგ ვერც ელისაბედო?

ელისაბედო — რატომ, დე, რატომ არ არის ამის დრო?

ბაო — რა ვიცი... სტუმრებს მიხედე!

ელისაბედო — ეს ამბავი მინდა შენ მოგიყვე!

ბაო — მერე მომიყევი...

ელისაბედო — არა, მერე დამავიწყდება... სულ რაღაც მავიწყდება, ქალბატონი მათიკოსავითა ვარ, თითქოს რაღაც ძალიან მნიშვნელოვანი მავიწყდება, ვერაფრით ვერ გამიხსენებია. დამთხვე რომ გიყვებოდე ამ დღით, გახსოვს?

ბაო — (სხვა რაღაცაზე ფიქრობს) — როგორ არა... როგორ არა...

ელისაბედო — მომისმინე, დე! დედამ რომ უთხრა, ვთხოვდებო, გიყვივით გამოვარდა გარეთ და მომავალი მამინაცვლის მანქანას წიხლი დაუშინა მანქანამ ისეთი კვილი მორთო, თითქოს ცოცხალიაო.

შოთიკო — „სეკრეტი“ ექნებოდა...

ელისაბედო — რა ვიცი, რა ჰქონდა, მე ის ვიცი, რომ ვილაყამ, მოპირდაპირე სახლიდან თოფი ესროლა. კიდევ კარგი ჩიტის საფანტი იყო, მარტო ზორცი დაუგლიჯა, არ მოკლა! ბევრი ეძებეს, ვერ მიაგნეს იმ მოხალისე ეანდარმს! რომ იცოდეთ, რა არა დევს მანქანებში — მგლის ხაფანგები, ზორცილები, ჩანგლები! ვთქვათ აღმაინი მანქანას მოპარვას აპირებს, უსათუოდ უნდა მოკლა?!

ლევანი — რას გვიყვები, ელისაბედო, კარგად გავგებებინე, ვინ ესროლა, რატომ ესროლა?

ელისაბედო — არ ვიცი, რატომ გიყვებით... არა, არ ვიცი ნამდვილია... ქალბატონ მათიკოსავით ვარ-მეთქი, ხომ ვთქვი, რაღაც მავიწყდება თითქოს, მთავარი...

ვენერა — ჩვენ ყველანი მათიკოები ვართ...

ლევანი — რა? ეს რაღაც ახალია!

ვენერა — იმიტომ, რომ მოგონი-
ლო ცხოვრებით ვცხოვრობთ!.. და ვთა-
მაშობთ... და გვეჭრა... და ბედნიერები
ვართ!..

ლევანი — დედა?

ვენერა — განა არ ვიცი, ახლა ჩე-
მი სიმღერა იდიოტიზმი რომ არის, ვახა
მართლა სკლეროტიკი ვარ, მაგრამ რა
ეჭნა! მითხარით და ვიმღერე, იმიტომ,
რომ სულ ასე ვიყავი, მეუბნებოდნენ,
იმღერეო და მეც ვმღეროდი.

(მღერის ნაწყვეტს „ავე მარდიდან“).

ლევანი — დედა?!

ვენერა — მეშინოდა!

(იციანს).

ნორა — ცირკია, ნამდვილი ცირ-
კი!

ვენერა — რატომ ერთხელ არავინ
მკითხა, რა გემღერებო! მეშინოდა,
მეშინოდა და იმიტომ ვმღეროდი.
თქვენ არ იცით, როგორი მშინაა ვარ,
მაგრამ ვმალავდი იმიტომ, რომ შიშის
გამხელისაც მეშინოდა. ძაღლმა თუ
შეგატყო, გეშინია, შეგკამს!

ლევანი — წამო, დედა, წავიდეთ!

ვენერა — ჰო, ყველაფრისა მე-
შინოდა. ყველაზე მეტად სიმარტოვის,
მათიკობის, პენსიონერობის, უპატრო-
ნოთა თავშესაფრების. შუალამისას მე-
ღვიძება ხოლმე, გული ამოვარდნაზე
ჩაქვს. მგონია, სახლში ვილაც უტბო
დადის. ეს მას მერე დამჩემდა, რაც ლე-
ვანის მამა ერთხელ შუალამისას ისე
გააქრეს, თითქოს არც კი ყოფილა ამ
ქვეყნად არასოდეს... თითქოს მე მომე-
ჩვენა ერთი წუთით... მინდა ლევანის
ოთახში შევევარდე. მიშველე-მეთქი, მა-
გრამ, თქვენ წარმოიდგინეთ იქ შესე-
ლისაც მეშინია — ხომ შეიძლება შე-
ვალო კარი და... ლევანი არ დამხედეს,
ალარ დამხედეს!... აი, რა საშინელი ფი-
ქრები მომდის თავში!

ელისაბედი — ბებო, ბებო, რა
დაგემართა, ბებიკო?

ლევანი — მე ეგ არ ვიცოდი...

ვენერა — ეს არავინ იცის... წა-
მოდი, ლევან, წავიდეთ, თავი მტყვივა
ძალიან...

ლევანი — ჩემს ოთახში შემოსე-
ლა გეშინია?

ვენერა (სეცილით). — ვებუ-
რობ, ნუთუ ვერ ხვდები, რომ ვებურობ!
რატომ უნდა შემოსოდეს შენს ოთახში
შემოსვლა? (შეცვლილი ხმით) — და
უცებ რამე რომ დამემართოს...

ლევანი — კარგი, დედა...

ვენერა — ხომ შეიძლება შუა
აზიასში ექსპედიციაში იყო! ან ხომ შე-
იძლება საზღვარგარეთ მოგზაურობდე
და ვერ ჩამოხვიდე!... და მე უნდა მა-
რტო ვიყო, მთლად მარტო... ყველაზე
მეტად იმ დროს მეშინია სიმარტოვის...
ბაო, ბაო, მოდი ჩემთან, შევილო! (მოე-
ხვევა, მყერდში ჩაიკრავს).

(ორივენი ტირიან).

ლევანი — (შოთიკოს) — გესმის
რამე?

შოთიკო — მე, საერთოდ, არც
ვცილობ, ქალებს რამე გავუგო, იმი-
ტომ, რომ აზრი არა აქვს.

ვენერა — ბაო, შე საცოდავო,
ბაო!

ბაო — (ტირილით) — ჰო, დედა,
ჰო...

ელისაბედი — (ყვირის) — კა-
რგით, გეყოფათ!

ბაო — (შემკრთალი მოხედავს) —
რა გაყვირებს?

ელისაბედი — მამა, მომიხმინე!

ლევანი — (საცოდავი ღიმილით
შეხედავს, თითქოს იგრძნობს, რაც უნ-
და უთხრას ელისაბედმა თითქოს ამ
ღიმილით აფრთხილებს კიდევ, არ
თქვას) — რა იყო, ელისაბედ, გისმენ.

ელისაბედი — (ძალიან მკაც-
რად, ასაკით გაცილებით უფროსი ადა-
მიანის გაბზარული ხმით) — ნულა მო-
ხვალ აქ ჩვენთან... სტუმრად! ასე აქო-
ბებს!...

ბაო — (მოულოდნელობისაგან გა-
მშრალი) — ელისაბედი?!

ელისაბედი — (ისევ იმ ხმით,
ოღონდ, სრულებით აღარ ეტყობა მღე-
ლვარება) — თქვენ გგონიათ ქალბა-
ტონი მათიკო მართლა უყვება რამეს
მეუღლის სავარძელს? მართლა დააგო-

რებს ერთი ოთახიდან მეორეში? იქნებ გგონიათ, მართლა ვერ ელევა თავის ნივთებს: თეფშს, კოვზს, სკამს, ყვავილების ჭოთნებს, ბორბლებიან სავარძელს? სიაშოვნებით გადაასხამდა ბენზინს და დაწვავდა ყველაფერს — ისე ძულს, ისე ძულს, მაგრამ რა ქნას, სხვა გზა არა აქვს. ან იქნებ გგონიათ, ის ბორბლებიანი სავარძელი მართლა არსებობს? იქნებ არ იცით, რომ ის სავარძელი დიდი ხანია დაიშხვრა თავის პატრონთან ერთად!...

ბ ა ო — ღმერთო ჩემო...

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — (იყვირებს) — მონებს ვერ ვიტან!

ნ ო რ ა — ელისაბედ, ავად ხომ არა ხარ, დედიკო?

ვ ე ნ ე რ ა — არა, ავად არ არის, უბრალოდ უზრდელია, მეტი არაფერი! ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — როგორ მშვიდად ხარ, ყველანი!

(პ ა უ ზ ა).

ვ ე ნ ე რ ა — კი, ბატონო, აღარ მოვალთ, ჩვენი ფეხი აღარ იქნება აქ!

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — შე თქვენ ყველანი მიყვარხართ!

ვ ე ნ ე რ ა — არავის არ ჰქირდება თქვენი სიყვარული! გმადლობთ! დიდი მადლობა! ამიტომაც, დღეს ახალგაზრდობა არავის რომ არ უნდა, აღარც თვითონ ახალგაზრდას და აღარც მოხუცს! წამო, ლევან, წაეიდეთ! და საერთოდ, არ მახსოვს, აქ მოვსულიყავი და არ გვეჩხუბოს. რიდასთვის მოვდივართ აქ ყოველ კვირას! ლევანი დღეებს ითვლის ხოლმე, სულელი ბოლოს და ბოლოს, ვინმეს მაინც ხომ უნდა უზიაროდეს ჩვენი სტუმრობა!

ლ ე ვ ა ნ ი — კარგი, დედა, დამშვიდდი.

ბ ა ო — მოსაკლავი ხარ, ელისაბედ, მოსაკლავი!

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — (ღიმილით) — მერე, რალს უდღით, მომკალით!

ნ ო რ ა — (ტაშს შემოჰკრავს აღტაცებული) — უი, რა კარგია! მოდიოთ რა, ელისაბედი მოვკლათ!

შ ო თ ი კ ო — მაინც, რეტი მოვკლათ, ძვირფასო!

ნ ო რ ა — აგე, თოფი! თოფი რომ კლავს ადამიანს! ლევან, რა ჰემინგუეისავეთ დგახარ, მოგვეცი ეგ თოფი! (ართმევს ლევანს თოფს).

შ ო თ ი კ ო — როგორ არ კლავს, მაგრამ ვინ იცის აქ თოფის სროლა? მე, პირადად, ეგ საქმე არ მეხერხება!

ბ ა ო — (ღიმილით) — არც მე!

ნ ო რ ა — მე ხმისაც კი მეშინია! აი, ბიჭიკოს ვთხოვოთ! ბიჭიკო, შენც გეშინია, გენაცვალე?

ბ ი ჭ ი კ ო — რისი უნდა მეშინოდეს?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — თუ არ გეშინია, გამოართვი თოფი!

ბ ი ჭ ი კ ო — რატომ უნდა გამოვართვა თოფი?

ნ ო რ ა — მშიშარა!

ბ ი ჭ ი კ ო — მე ტელევიზორის ოსტატი ვარ. დამიძახეთ, მოვედი. ხომ გააკეთებ ტელევიზორი? თოფთან რა მესაქმება! სათამაშოდ სად მცალია?

ნ ო რ ა — (სიცილით) — ამ ბიჭუნას ჩვენ მოცილილები ვგონივართ!

ბ ი ჭ ი კ ო — მე არაფერიც არ მგონიხართ... მე ტელევიზორის ოსტატი ვარ...

ნ ო რ ა — მე უკეთესი წარმოდგენა მქონდა შენზე, ბიჭიკო!

ბ ი ჭ ი კ ო — ტელევიზორი ხომ გააკეთე?...

ნ ო რ ა — შოთიკო, ისევ შენ უნდა იკისრო ეს მოვალეობა! მართალია, არ არის სასიამოვნო, მაგრამ რას იზამ...

შ ო თ ი კ ო — რა მოვალეობა? რას ამბობ?

ნ ო რ ა — სხვათაშორის, შენ ამას უთოფოდაც კარგად ახერხებ!

შ ო თ ი კ ო — რას ვახერხებ უთოფოდ?

ნ ო რ ა — ასე რომ, ნუ ჩაგვიშლი მხიარულებას. გამოართვი თოფი!

შ ო თ ი კ ო — აჰა, გამოგართვი მერე?

(ნორას ართმევს თოფს).

ელისაბედი — (ღიმილით) —
მერე დამიმიზნე!

შოთიკო — აბა, დავიმიზნე! ახლა
რა გავაკეთო?

ნორა — შოთიკო, ნუ მომჭერი თა-
ვი! ცოტა ტვინი გაანძრე!

ელისაბედი — (ღიმილით) —
ჯარში არ გიმსახურია?

შოთიკო — არა, ნორა, შენ გა-
ჩუმდი! (ელისაბედს) ასე ვიდგე?

ელისაბედი — (ღიმილით) —
რატომ უნდა იდგე ასე! ახლა გამოპ-
კარი ჩახმახს! ნუ გეშინია — გატენი-
ლია!

შოთიკო — გატენილია?

ელისაბედი — თამამად, თამა-
მად!

(დაქიმული, დაძაბული პაუზა).

(გამაყრუებელი ხმით ირეკება ზარი.
ბაო კარს აღებს, შემოდის გურამი. აშ-
კარად არ ელოდა აქ ამდენ ხალხს. და-
ბნეული ღიმილით ესალმება ყველას.
ვერ გააკვეთლა, რა ხდება, რატომ
უმიზნებს ელისაბედს თოფს შოთიკო.
ბავშვის ეტლთან მიდის).

გურამი — (ბავშვს გაეთამაშება,
თან ხალხს თვალს არ აშორებს) —
აღუ, აღუუ!.. ხომ არ მოიწყინე, გენა-
ცვალე! (ელისაბედს) — თალიკო არ
შემოვიდა, ხომ იცი, როგორი მორცხვი
და მორიდებულია! დიდი მადლობა,
ელისაბედ, გადამხადოს! შენ რომ გათ-
ხოვდები და ქმარი გაგაქცევს, ბავშვებს
მე დაეიტოვებს!... აღუუ, აღუუ...

ელისაბედი — (ვითომ ლორწე-
რით აკვირდება გურამს) — თქვენ რო-
მელი ზოოპარკიდან ბრძანდებით, ყმაწ-
ვილო?...

გურამი — (ღიმილით ელასარაყე-
ბა ბავშვს) — აბა, წავედით, კირიმე,
დედოკო გველოდება, ნერვიულობს! ალ-
ბათ, სულ სტუმრობა როგორ შეიძლე-
ბა! გმადლობთ, ელისაბედ, დიდი მად-

ლობს, წველბატონთაგან ნახევრის...
რგადებრძანდებოდეთ! (ბიჭუნეული
(მიავრტებს) ეტლს, (მიდის).

გენერა — მე მგონი, ჩვენც რომ
წავიდეთ, არ იქნება ურიგო.

ბაო — რა გეჩქარებათ, ხვალ ხომ
კვირაა!

გენერა — მერე რა... სახლი მაქვს
დასალაგებელი... წამო, ლევან, წავე-
დეთ.

ლევანი — ჰო, წავედეთ... წავე-
დეთ...

შოთიკო — თქვენ კი მიდინართ,
მაგრამ მე როდემდის ვიდგე ასე, სუ-
რათს ხომ არ მიღებენ!

(ლევანი ართმევს შოთიკოს თოფს,
ცოტა ხანს ხელში ატრიალებს, მერე
ელისაბედს გაუწვდის).

ლევანი — ეს წაილე და თავის ად-
გილას დადე!..

ელისაბედი — ჰო, თავის ადგი-
ლას დავედებ...

(თოფი მეორე ოთახში გააქვს, ბრუ-
ნდება).

ნორა — აბა, ძვირფასებო, კარ-
გად იყავით! ყველას გკოცნით! შოთი-
კო, აბა, ცოცხლად, გამომყევით!

ბიჭიკო — მეც წავედი... კარგად
იყავით!

(როგორც კი სტუმრებს გაისტუმრე-
ბენ, ბაო მაშინვე სავარძელს გამოაჩო-
ჩებს, ტელევიზორის წინ დადგამს, ტე-
ლევიზორს ჩართავს და სავარძელში
მოიკალათებს. ელისაბედი სუფრის ალა-
გებას შეუდგება).

(ირეკება ზარი).

(ელისაბედი კარს აღებს, კართან ბი-
ჭიკო დგას).

ელისაბედი — ოჰო, აბა, ვის
ვხვდავ! შემოდით, ბიჭიკო!

(ბიჭიკო არც ადგილიდან იძვრის, არც
ხმას იღებს).

ელისაბედი — დავრჩა რამე?
(ბიჭიკო არ პასუხობს).

ელისაბედი — რა დავემართა,

ლაპარაკი დაგავიწყდა? შემოდი-მეთქი შინ!

(ბიჭიკო გატრიალდება და წავა).

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — (ცოტახნის პაუზის შემდეგ) — ღმერთო, რა ეშველება ამ ხალხს!..

(კარს მიხურავს, სუფრასთან დაბრუნდება, საქმეს გააგრძელებს).

ბ ა ო — ვინ იყო?

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — (პაუზის მერე) არაფერია...

(პ ა უ ზ ა).

ე ლ ი ს ა ბ ე დ ი — უიმე! დღეს ხომ სანდროს დაკრძალვაზე უნდა წავსულიყავით, ხუთ საათზე! ხომ ვამბობდი, ხომ ვამბობდი, რალაც მთავარი მავიწყდება-მეთქი, ხომ ვამბობდი!..

დასასრული.

